

KLASSEKAMPEN

Kr. 1,00.

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

Nr. 9-1970

Det arbeidende folket må skape aksjonsenhet **MOT DYRTID OG EEC!**

»Fredsavtalen» i Midt-Østen: **EN SAMMENSVERGELSE MOT PALESTINAS FOLK** Spesialintervju med sentral- komitemedlem i Al Fatah

Abu Lutuf er medlem av sentralkomiteen i den palestinske frigjøringsorganisasjonen Al Fatah. I et større spesialintervju med Klassekampens utsendte medarbeider i Amman slår han fast:

- At enheten mellom de ulike palestinske frigjøringsorganisasjonene er voksende. Det hersker enighet i alle viktige strategiske spørsmål.
- At samtlige frigjøringsorganisasjoner i dag forkaster den amerikanske »fredsplanen» for Midt-Østen. De to organisasjonene som opprinnelig støttet planen, har endret standpunkt.
- At kampen for Palestinas frigjøring må føres etter folkekrigens prinsipper, og at Al Fatah allerede har frigjort baseområder.
- At Nasser er en borger, og at hans godkjenning av amerikanernes »fredsplan» tjener borgerskapet i de arabiske landa.
- At Sovjetunionen fører den samme sosialimperialistiske politikken i Midt-Østen som ellers, og samarbeider med USA om å undertrykke Palestinas folk.

Abu Lutuf går inn på hvorfor den palestinske revolusjonen i denne perioden er nasjonal og demokratisk – ikke sosialistisk. Han forklarer hvorfor Al Fatah ikke betrakter jødene i Palestina som en egen nasjon, og hvorfor ingen løsning er mulig i Midt-Østen før staten Israel er oppløst og erstattet med en palestinsk stat for både jøder, arabere og kristne.

Se baksida.

Vi går mot dyrtid for folket. Boutgifter og matvarepriser skyter i været, uten at det kompenseres gjennom økte inntekter. Sjøl de offentlige indeksene røper dette, men uten at de kommer halvnær de reelle virkningene av prisstigninga.

Det arbeidende folkets levestandard forringes. Men samtidig øker kapitaleierne sine profitter. Det er i dag sterk kursoppgang på både skips-, industri- og bankaksjer, noe som klart viser at det er konjunkturoppgang i de viktigste bransjene.

Norsk medlemskap i EEC, som monopolborgerskapet nå satser alt på å oppnå, vil på lengre sikt bety ytterligere forverring. Ikke bare ved at prisen på en rekke varer vil øke

voldsomt, men også på andre måter. Norsk jordbruk og fiskeri vil bli så godt som nedlagt. Utenlandsk arbeidskraft, som det i Norge i dag allerede er mye av, vil bli importert og bevisst brukt til å holde lønningene nede. Den norske utkantbefolkningen vil i større grad enn i dag bli tvangsflyttet til de store byene, og noen vil bli »fremmedarbeidere» i andre land.

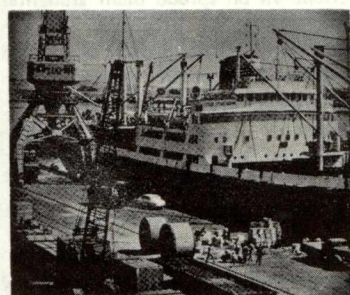
Et vest-europeisk »fellesmarked» med sterk konsentrasjon og monopolisering av produksjonen er monopolborgerskapets middel for å suge enda mer profitt ut av det arbeidende folket.

Forts. midtsidene

Nye
soldataksjoner

se s. 4

Havnearbeidernes
kår i Albania

se s. 5

Mardøla-
demonstrasjonen

se s. 11

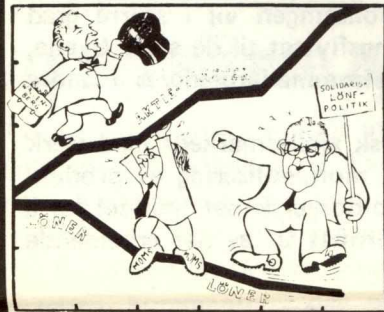
★ KLIPP & KOMMENTAR

Valget i Sverige

De norske marxist-leninistenes søsterorganisasjon i Sverige – *Kommunistiska Förbundet*, marxist-leninisterna (KFML) – har kommet godt på veg i arbeidet for å danne et revolusjonært kommunistisk arbeiderparti. I høst er det riksdagsvalg i Sverige, og KFML stiller med egne kandidater.

KFML har stilt under parolene «Ned med imperialismen – leve den proletära internationalismen!», «Ned med klassamrbeidspolitikken – leve arbeidarörelsens revolutionära enhet!» og «Ned med monopolkapitalen – leve socialismen!». Forbundet har utført et stort propagandearbeid i samarbeid med valgkampen, og et fyldig valgopprop som presenterer KFML's politikk, er spredd i en million eksemplarer. Også salget av KFML's organ *ML-Gnistan* er økt betraktelig.

I KFML's valgopprop stilles bl. a. spørsmålet om folket har makt i riksdagen. Valgoppropet svarer bl. a.:

Tegning fra KFML's valgopprop

»Den parlamentariske kampen kan gjøre visse forbedringer mulige for det arbeidende folket. Men det forutsetter at det i riksdag, landsting og kommunestyre finnes representanter som helhjertet kjemper for det arbeidende folkets krav. Det forutsetter også at den parlamentariske kampen forenes med og bygger på folkets egen utenom-parlamentariske kamp: streiker, demonstrasjoner osv. Arbeiderklassen og dens forbundsfeller kan ikke vinne noe i parlamentet som de ikke har vunnet i klassekampen utenfor parlamentet.

Så lenge kapitalistene eier produksjonsmidlene, kan de også i praksis oppheve og omgå riksdagsvedtak. Om riksdagen vedtar kortere arbeidstid, skurr kapitalistene opp arbeidstakten, og tar såleis igjen med den ene handa det de er tvunget til å gi med den andre.

Den parlamentariske kampen må derfor forenes med og underordnes folkets egen kamp og kampen for en sosialistisk revolusjon, som berover monopolkapitalen dens makt og gjør arbeiderklassen og dens forbundsfeller til herskende klasse.»

Dette er marxist-leninistenes syn på arbeid i parlamentariske organer. Organisasjoner som står fast på denne linja, vil aldri havne i den opportunistiske hengemyra de fleste Moskva-partier i verden sitter i til halsen. Organisasjoner som har KFML's syn på det parlamentariske arbeidet, kan arbeiderklassen stole på.

Klassekampen ønsker de svenske kameratene lykke til den 20. september!

Svensk revisjonistparti sprekker

Den svenske avdelingen av den moderne revisjonismen er om mulig enda mer høyre-orientert enn NKP under ledelse av Reidar T. Larsen og hans bande. Og den rätner opp tilsvarende raskere.

Det svenske revisjonistpartiet – som kaller seg «Vänsterpartiet kommunisterna» – hadde inntil nylig en ungdomsorganisasjon – «Vänsterns Ungdomsförbundet» (VUF). Det er ikke mange åra siden partiet (VPK) stabled VUF på beina, og VUF fikk fra starten som hovedoppgave å bekjempe de marxist-leninistiske organisasjonene *KFML* og *Clarte*. Dermed var det ikke til å unngå at en del av forbundets medlemmer etter hvert stiftet bekjentskap med Mao Tsetungs tenkning. En del av disse forsto at VUF's fraseradikale linje skadet arbeidet for revolusjonen og socialismen i Sverige, og de stilte seg på Mao Tsetungs tenknings grunn.

Disse medlemmene propagerte aktivt innen VUF for den marxist-leninistiske linja, og fikk den revisjonistiske ledelsens forsøk på å bruke VUF mot ML-erne til å vende tilbake som en boomerang. På VUF's landsmøte i sommer var de revolusjonære i flertall. Flertallet – 24 av 38 representanter – vedtok å bryte med revisjonismen og «Vänsterpartiet» og stilte forbundet på marxismen-leninismens grunn. Forbundets navn ble samtidig endret til *Marxist-leninistiska Kampförbundet* (MLK), og det vedtok å arbeide for et revolusjonært kommunistisk parti i Sverige og å støtte KFML ved hostens riksdagsvalg.

Høstens studiekampanje har som hovedsiktemål å høyne forbundets evne til å sette masselinja ut i livet i den revolusjonære kampen norsk ungdom fører, for å bli i stand til å utvikle seg til en sterk og proletær ledelse i denne kampen. Forbundets skoleungdom skal studere et opplegg med vekt på det revolusjonære arbeidet i skolen, mens forbundets studenter skal studere for å tillempe masselinja på universiteter og høyskoler. Til disse studiene har forbundets studieutvalg utarbeidd to hefter som grunnmateriale. Disse er resultat av undersøkelse og studier av det norske klasserammeforholdet og utdanningsrollen i det, av de studerendes økonomiske, sosiale og arbeidsmessige forhold, samt av egne kamperfaringer.

Heftene vil bli spredd blant studenter og skoleelever, og progressiv ungdom oppfordres til å delta i studier av dem, og til å bidra med konstruktiv kritikk som kan utfylle og forbedre materialet.

Partistudier i ML-gruppene

I høst vil de marxist-leninistiske arbeids- og studiegruppene (ML-gruppene) gjennomføre enhetlige studier om det kommunistiske partiet. Nye sympatisører vil gå gjennom en grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Foran og i samband med VUF-landsmøtet gikk en del grunnorganisasjoner ut og en del enkeltpersoner ble suspendert eller ekskludert. Grunnen var at de mente MLK ikke hadde noen eksistensberettigelse, og at landsmøtet heller skulle oppløst VUF og oppfordret medlemmene til å søke medlemskap i KFML.

KFML's organ *ML-Gnistan* kommenterer den oppståtte situasjonen slik: «GNISTAN er like lite som KFML's ledelse i dag rede til å foreta en vurdering av MLK og dets dokument eller av meningsskilnadene mellom MLK og de som mener at VUF burde blitt oppløst, og at MLK er nødvendig. Vurderingen får vente til etter valget. Den krever nemlig ikke bare grundige studier av dokumentene. Den bør også baseres på praktiske erfaringer om hvordan MLK og de øvrige setter ut i livet sine deklarasjoner om at de henholdsvis vil støtte KFML i valget og arbeide for KFML over hele linja og skape arbeidsgrupper for å danne KFML-avdelinger på sine hjemsteder.»

Ny streik i Sauda

Fra storstreiken i juni

Idet Klassekampen går i trykken: Vedlikeholdsarbeidene ved Electric Furnace Products Company i Sauda har vedtatt å gå til streik etter at det ble brudd i forhandlingene om UMS-avtalen ved bedriften. Tillitsmennene stemte mot vedtaket, som forøvrig var enstemmig. Streiken ble straks karakterisert som «ulovlig» av både Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund og NAF. Med det vellykte resultatet fra ovnshusarbeidernes streikeaksjon i friskt minne gir arbeiderne utvilsomt en god dag i alle slike forsøk på å undergrave enheten. De kjemper til de oppnår et skikkelig resultat.

ABONNER PÅ

KLASSEKAMPEN
MARXIST-LENINISTISK ARBEIDSRÅD

KR. 12,00 FOR 1/1 ÅR
KR. 6,00 FOR 1/2 ÅR
POSTGIRO 20 66 99

RØDE GARDE om Albania

Røde Garde (organ for SUF(m-l)) nr. 2/1970 er et 40 siders spesialnummer om Albania. Nummeret inneholder bl. a. artikler om Albanias historie, frigjøringskampen, oppbygginga av den sosialistiske økonomien, leveforholda, kampen mot ytre fiender (imperialisme og sosialimperialisme), revolusjoneringskampanjen – og en tale til ungdommen, holdt av formannen i Arbeidets Parti, Enver Hoxha, i juni 1968.

I løpet av 25 år har Albania gjennomgått en industrialiseringsprosess som det tok Norge over 100 år å gå gjennom. Historisk sett ligger Albania en epoke foran Norge. Folket er herrer i sitt eget land, og regjerer gjennom sin stat, proletariatets diktatur. For alle som kjemper for sosialismens sak er det viktig å lære av andres erfaring med bygginga av socialismen. Albanias eksempel er et viktig bidrag til denne lærdommen. Derfor: Kjøp og les Røde Garde. Det kan bestilles fra Klassekampens distribusjon, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6.

Demonstrasjon mot USA-hangarskip

I slutten av august ankret det amerikanske hangarskipet «WASP» opp på havna i Oslo. For å markere det norske folkets protest mot USA-imperialismens herjinger i Indo-Kina gjennomførte om lag 100 anti-imperialister en punkt-demonstrasjon på Honnorbrygga 21.8. De delte ut løpesedler og ropte slagord. I billedteksten fra NTB heter det: «Men det hele forløp i rolige former.»

Ungarsk kapitalisme

Revisjonist-ledelsen i Norges Kommunistiske Parti hevder med jevne mellomrom at Sovjet, DDR, Ungarn osv. er sosialistiske samfunn. Vi synes det storborgerlige engelske bladet «The Economist» har gitt en god karakteristikk av hva slags «socialisme» Reidar T. Larsen & Co. forsøker å få arbeidsfolk til å slutte opp om:

»Liberaliseringen av økonomien i Ungarn har ført til at bedriftslederne nå foretar sin egen bedriftsplanlegging, sørger for sine egne bankkreditter, avgjør investeringer, markedsføringsprosjekt og størrelsen på arbeidsstokken. Selv om fagforeningene har fått større makt, i siste omgang til å streike, har man ikke overdrivet den makt bedriftsrådene har fått. Det er f. eks. ingen planer om å gjøre ledelsen ansvarlig overfor arbeiderne på golvet. For å fremme produksjonen får de høyeste funksjonærer i dag bonus som kan gå opp til 80 % av lønnen, mellomsjiktet får opptil 50 % og arbeiderne opptil 15 %. Når man imøtegår kritikken av denne diskriminering, svares det at lederne må bære ansvar og løpe personlig risiko. Det skal godt gjøres å finne store forskjeller fra de regler og det ansvar bedriftsledelsen i en vestlig bedrift har.»

Kina-hets på norske kinoer

I oktober 1969 leverte Fox Film A/S (det norske distribusjonskontoret til produksjonsselskapet 20th Century Fox) agentfilmen «Mannen fra Peking» («The Chairman») til Statens Filmkontroll og fikk den godkjent til visning for voksne. Filmen har Gregory Peck i hovedrollen og ble presentert bl. a. ved en helsides annonse i bransjebladet «Film og Kino» omtrent samtidig.

Av dette skulle man kunne slutte at filmen var oppsettingsklar i Oslo før jul, men den har ennå ikke dukket opp i hovedstaden. Distributøren har åpenbart fått kalde føtter etter å ha sett nøyere på produktet, som er den groveste hets mot Folkerepublikken Kina som noen hittil har våget å sende rundt i Skandinavia. Den støtter opp om borgerskapets hysteriske og blodtørstige forvrengninger av kulturrevolusjonen og spiller i stor utstrekning på de samme kretsens tradisjonelle framstilling av massene som skremmende og destruktive. Formann Mao framstilles som en selvopptatt opportunist. Men mest avslørende er filmens behandling av omfavnelsen Sovjet-USA: det er revisjonistene som med åpne armer hjelper den amerikanske agenten ut av Kina, til «den sovjetiske grense og friheten» (!), som det heter i annonsen.

Disse reaksjonære tendensene i filmen har vært påpekt bl. a. av tidsskriftet «Filmrutan» i Sverige, hvor filmen ble vist i fjor høst under den rasistiske tittelen «Den gula skuggan». I Paris ble den møtt med demonstrasjoner.

Med «The Green Berets» skjebne i friskt minne har Fox Film A/S valgt en annen taktikk: de frykter organisert motstand mot filmen i hovedstaden og har derfor i all stillhet vist den land og strand rundt i løpet av vinteren og våren. Såvidt vites skal den allerede ha vært kjørt i Tromsø, Trondheim, Østfoldbyene, Kristiansand S. og Drammen, og muligens flere steder.

Klassekampen avspeiler seg også på dette feltet, og det er all grunn til å advare folk mot slik reaksjonær snikpropaganda. Vi er interessert i å høre fra alle som kjenner til eventuelle reaksjoner mot denne filmen, f. eks. fra lokalavisene.

Opplysninger ellers om Fox Film A/S: Selskapet distribuerte «Sound of Music» som hittil har innbragt dem tilsammen over 13 millioner kroner bare i Norge. Selskapets årsinntekter ligger vanligvis rundt 3 millioner kroner, og det er et av de største utleiebyråene i landet. Direktøren Harald Lystad er den amerikanske filmimperialismens fremste agent i Norge. Han er norsk representant for det halvoffisielle Motion Picture Export Association of America (MPEAA) som dirigerer eksport/import og utleiepriser verden over, også i Norge.

SUF(m-l)-teatret i Sauda

Teatergruppa til SUF(m-l) ble invitert til festen på Folkets Hus i Sauda da streiken ble avslutta.

– Vi skulle spille et stykke om streiken, men da vi kom var det alt vedtatt at den skulle avblåses. Men den kunne godt skrues på igjen, sa arbeiderne. «Vi veit hvor bryteren er, og vi kan bruke den», sa de.

Vi lærte mye av oppholdet i Sauda – spesielt lærerikt var det for oss å bo i heimeene deres og høre hvordan heile familien deltok i streiken på en eller annen måte. Samholdet imponerte sterkt.

Vi blei tatt med for å se hva de streikende hadde gjort på dugnad. Arbeiderne var tydelig stolte av innsatsen, og med god grunn. Innsatsen deres viste tydelig at det var mot arbeidskjøperne de måtte kjempe, og at de gjerne ville gjøre en innsats for bygdesamfunnet.

– Fikk dere inntrykk av at streikekampen hadde ført til motsetninger mellom arbeiderne og resten av bygdefolket?

– Nei. Tvert om fikk vi sterkt inntrykk av at bygdefolket forsto ovnshusarbeiderne, og at de støtta dem. På festen blei det servert mat, og det blei flere ganger streka under at maten var gitt av lokale kjøpmenn. Arbeiderne satte stor pris på dette håndslaget, som for dem vitna om respekt og solidaritet.

– Hvordan blei stykket mottatt?
– Framføringa var nok ikke teknisk fullgod, men vi fikk stor applaus. Folk kjente igjen seg sjøl og sin egen situasjon. Særlig stor jubel vakte ei scene med jeften i cocktail-party. Folk sa til oss etterpå at det var den beste kritikken de noen gang hadde sett av LO-byråkratiet. Festen blei avslutta med «Dugnadsvise»

Dugnadsvise

Mel.: *Who's afraid of the drunken sailor*

Her står vi i sola og sliter og svette.
Hei, unger, pass dere, treet detter.
Koner og karfolk er samla til dugnad
mens vi er i streik.

Refr:
Ta i, vi lemper steiner,
vi river opp røtter og rydder vekk greiner,
vi utfører arbeid vi sjelden pleier
mens vi er i streik.

Kommunestyret kan ikke klage
nå er ikke streiken lenger til plage.
De får ingen skatt når vi ingen ting tjener,
isteden tar vi dugnad.

Refr:
Ta i, vi lemper steiner,
vi river opp røtter og rydder vekk greiner.
Vi utfører arbeid som lenge har venta
i ordfører'ns arkiver.

Det sies at folket i Norge bestemmer,
men se hvordan representantene glemmer
folkets ønsker og krav og behov
og tjener kapitalen.

Refr:
Ta i, vi lemper steiner,
vi river opp røtter og rydder vekk greiner.
Bare når folket leder arbeidet
har vi folkestyre.

Folket i Sauda står ikke alene,
hver eneste norske arbeider vil tjene
på seier i Sauda, for kampen er felles,
vi kjemper mot kapitalen.

Refr:
Ta i, vi lemper steiner,
vi river opp røtter og rydder vekk greiner.
I går streika Norgas, i dag streiker Sauda.
Den norske arbeider har reist seg til kamp!

ML-NYTT

Skole/student-studier

Til høsten går SUF(m-l) inn i en ny fase i forbundets studier. Enhetlige studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er ungdomsforbundets hovedoppgave. Til nå har medlemmene studert grunnsirkelen som har gitt innføring i den revolusjonære teoriens viktigste områder, nemlig det proletariske klassestandpunktet, studiemetoden, den marxist-leninistiske verdensanskuelsen og den kommunistiske verdensanskuelsen og taktikk. Deretter ble grunnrekka i marxismens politiske økonomi studert. Og sist masselinje og enhetsfrontproblematikken.

Viktige sommerleirer

I tida fra sist i juli til midt i august avviklet SUF(m-l) fire regionale sommerleirer for medlemmer og sympatisører av de marxist-leninistiske organisasjonene. Leirene omfattet henholdsvis Sør/Østlandet, Vestlandet, Trøndelag/Møre og Nord-Norge. På programmet sto foredrag og diskusjoner om studier, masselinja, propaganda og agitasjon, demokratisk sentralisme og den marxist-leninistiske bevegelsens historie i Norge.

Årets sommerleirer skilte seg på to avgjørende måter fra de foregående åras. For det første spilte de en annen rolle i det indre livet i den marxist-leninistiske bevegelsen. Tidligere var det slik at sommerleirene var dominert av kampene innen SF og mot opportunisten innen ML-organisasjonen. Bevegelsen er i det siste året nådd såvidt langt at sommerleirene ikke lenger fungerer så meget som landsmøteforberedelse og rettelegger av den politiske hovedlinja i bevegelsen. Slike spørsmål behandles i dag i grunnorganisasjonene.

I stedet for å ha denne funksjonen var sommerleirene i år et redskap for intern propaganda og for propaganda overfor marxist-leninistenes nærmeste venner. I samsvar med dette var årets leirer ikke bare for medlemmer, men var også åpne for sympatisører av bevegelsen.

MASSELINJA I BRENNPUNKTET

Hovedparolen for årets leirer var «BRUK MASSELINJA SOM RETTESNOR FOR ALT ARBEID». Og det var diskusjonen om masselinja som gjennom-syrt diskusjonene av de andre emnene som var til behandling. En nådde et viktig gjennombrudd i forståelsen av viktigheten av kamp mot sektariske feil innen ML-organisasjonene og spesielt av viktigheten av å knytte nærmere bånd til våre nærmeste venner og tilretteliggere all sektarisme i forholdet til dem.

Diskusjonen understreket også betydningen av å styrke hver enkelt kommunist røtter i massene og av å uttrykke byråkratiske og «teknisk» arbeidsstil i propaganda- og agitasjonsarbeidet. På begge disse områdene la diskusjonene og

studiene på leirene grunnlag for store skritt framover.

STUDIER OG DEMOKRATISK SENTRALISME

Også i arbeidet med å skape en fruktbar og målrettet stil i studiene av sitater fra Formann Mao Tsetung betydde leirene et stort framskritt. Gjennom at studiene tok opp konkrete problemer i samband med leirarbeidet – skjøt pila mot målet, som Formann Mao sier – lærte de deltakerne mye om hvordan en unngår en teoretiserende og abstrakt studiestil som ikke fremmer løsning av praktiske problemer.

I den demokratiske sentralismen betydde leirene et stort framskritt. Kritikken blomstret livlig i gruppediskusjoner, plenumsmøter og i veggaviser. Gjennom at kritikken ble summert opp og ved at feilene ble korrigert av leirledelsene, hersket det en demokratisk ånd på leirene. Betydningen av en sterk

ledelse til å oppsummere kritikk, lede gangen i diskusjonen og korrigere feilene ble klart demonstrert gjennom leirarbeidet.

Allt i alt betydde årets leirer et stort skritt framover for den marxist-leninistiske bevegelsen, og la grunnen for en ny periode i arbeidet framover. Som kamerat Tron Øgrim, medlem av sentralkomiteen i SUF(m-l), pekte på i sitt foredrag om den norske ML-bevegelsens historie på Østlandsleiren: «Da studier i Mao Tsetungs tenkning ble satt i gang i ML-bevegelsen i 1969, betydde dette et skille i utviklinga, en milepæl som ga utgangspunktet for den seinere utviklinga. Det neste store «skillet» i utviklinga vår ligger i tillempeinga av masselinja som rettesnor for alt arbeid. Løses denne oppgaven, er et nytt viktig skritt tatt i kampen for det kommunistiske partiet.»

Fra avslutningen av et av plenumsmøtene på Østlandsleiren.

ML-Front i NKP uttaler:

Distriktstyret i Oslo og Akershus distrikt av NKP har som kjent ekskludert 27 partikamerater i Østkantlaget i Oslo. Dette er det overveiende flertall i laget. I realiteten står nå tilbake bare de som allerede i vår, på oppfordring av distriktsformann Leif Hammerstad, organiserte en fraksjon på 12 «lojale» revisjonister med eget styre med kasserer, formann osv. (Ut fra et mindretall på lagets årsmøte.) Som belønning for sin vedtektsstridige innsats har nå disse fått «status» som «Østkantlaget» av revisjonistledelsen. Laget forøvrig med styre og det hele er uten videre eliminert ved byråkratiske forordning av distriktstyret, med applaus fra partiformann Reidar T. Larsen.

Reidar T. Larsen har tydelig søkt å få ros hos borgerskapet ved sine «forklaringer» i borgerpressa om årsakene til eksklusjonene. Han framstilte det som om de 27 representerte en «SUF-infiltrasjon» i et ellers harmonisk parti. Dessuten var eksklusjonene et genialt trekk for å hindre en «maktvertakelse» i NKP. (Noe sikkert borgerskapet ville se med bekymring på, skulle vi tro.)

Reidar T. Larsens påstander om infiltrasjon utenfra tjener to hensikter. For det første å framstille SUF(m-l) som styggen sjøl, og dernest å bortforklare at det dreier seg om gamle og særlig aktive og trofaste kommunister med opptil 40 års medlemsskap i partiet (fløstparten har mellom 15 og 30 års partimedlemsskap og med 4–5 unntak i samme lag).

Østkantlaget er kjent for å ha vært det mest aktive laget i distriktet – og aktivitet i klassekampen og partiarbeid gir ikke så store muligheter for revisjonistisk degenerering. Derfor er det ingen tilfeldighet at nettopp Østkantlagets medlemmer har vært blant de fremste i kampen for å forsvare det marxist-leninistiske grunnlaget i NKP.

De måtte derfor bli Reidar T. Larsens og revisjonistledelsens svorne fiender.

Men Østkantlagets kommunister står ikke alene. Ærlige kommunister i partiet rundt i landet vil øke sin aktivitet og kamp mot likvidatorene – for å knuse revisjonismen – slik at den norske arbeiderklassen skal få sitt rene kommunistiske parti.

Marxist-leninistisk Front i NKP ble dannet som et direkte resultat av den åpne kamp i partiet som ble utløst ved revisjonistklubbens fullstendig byråkratiske og vedtektsstridige framferd den siste tida.

50 partimedlemmer var med på de første to konferansene i Oslo, hvor fronten ble konstituert og dens politiske plattform ble utarbeidet og vedtatt. Fronten utvides daglig også i andre landsdeler.

Marxist-leninistisk Front i NKP som fullt ut støtter den linje som er blitt forsvart og praktisert både av Østkantlaget og tidsskriftet Røde Fane, protesterer på det skarpeste mot eksklusjonene av kameratene i Østkantlaget. Vi går inn for den samme revolusjonære linje som det ekskluderte laget, ei linje som nå også er fastslått i Politisk Plattform for Marxist-leninistisk Front i NKP.

Følgelig vil vi som kommunister og NKP-medlemmer fortsette kampen i partiet for marxismen-leninismens seier.

Vi ber partikameratene om å stå solidarisk med de 27 og kreve overfor partiledelsen at eksklusjonene blir annullert.

Samtidig ber vi om opplutning om Marxist-leninistisk Front i NKP for aktivt å delta i kampen for gjenreisning av arbeiderklassens kommunistiske parti.

Bekjemp revisjonismen!
Leve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning!

Arbeidsutvalget i Marxist-leninistisk Front i NKP.

»VI VIL FORTSETTE KAMPEN»

Intervju med formannen i Østkantlaget av NKP.

Da nyheten om eksklusjonen av Østkantlaget av NKP nådde borgerpressa, rykket Reidar T. Larsen ut med bortforklaringer om at det slett ikke var snakk om eksklusjoner. De 27 partimedlemmene hadde «selv satt seg utenfor partiet», men kunne «når som helst få tilbake sitt medlemsskap på visse betingelser». Hvilke betingelser nevnte han sjølsagt ingenting om. Men de 27 kommunistene i Østkantlaget kommer til å fortsette kampen, sier Østkantlagets formann Dagfinn Borgen til «Klassekampen».

– Gjennom mange år har Østkantlaget påpekt den feilaktige politiske linjen som har vært ført av ledelsen i partiet. Gjentatte ganger er dette presisert både overfor distrikts- og sentralstyret. Særlig har vi pekt på den revisjonistiske utartingen i partiets prinsipp- og arbeidsprogram, men uten å oppnå noe. I stedet for å gi muligheter til debatt på grunnplanen har ledelsen fattet organisatoriske vedtak for å beskytte seg selv og sine revisjonistiske programmer.

– Beskyldningene om å «fiske» medlemmer fra andre lag?

– Som så mange andre utsagn fra revisjonistledelsen er dette løgn bare for å renvaske egne handlinger. Medlemmer som har gått over til Østkantlaget fra andre lag – jeg er selv en av dem, selv om distriktsledelsen den gang ikke hadde innvendinger – har gått over fordi de ønsket å arbeide i et lag hvor det fantes aktivitet, et lag som hadde åpne og

Forts. s. 10

KLASSEKAMPEN

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

BOKS 6159 ETTERSTAD, OSLO 6. POSTGIROKONTO 20 66 99.

ABONNEMENTSPRISER: Kr. 12,-pr. år – halvår kr. 6,-.

Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,-pr. ab.

KLASSEKAMPEN utgis av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Sigurd Allern.

Adresse: Observatorieggt. 12. Oslo 2. Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Enhetsfronten og partibygginga

Hvorfor deltar marxist-leninistene aktivt i bygginga av en enhetsfront mot dyrtid og EEC? Vårt svar er: Vi gjør det fordi vi som revolusjonære kommunister ønsker å tjene folket, forsvare dets livsinteresser når de er truet av monopolkapitalens daglige framstøt. Vi gjør det fordi folkets interesser bare kan sikres varig dersom den kortsiktige forsvarskampen blir knyttet sammen med arbeidet for den sosialistiske revolusjonen. Å skape en slagkraftig aksjonsenhet i folkets rekke og å styrke bygginga av et kommunistisk arbeiderparti som kan lede de revolusjonære kampene, er derfor to oppgaver som uløselig er knyttet sammen.

Ledelse etter masselinjas prinsipper.

Mao Tsetung har oppsummert erfaringene fra det kinesiske folkets frigjøring slik: «Et veldisiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter selvkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser, en hær som ledes av dette partiet, en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og grupper under ledelse av dette partiet – det er de tre våpen vi har brukt til å slå fienden med.»

Sosialdemokratiske og revisjonistiske parti-ledere forsøker ofte å forvrengte denne kommunistiske anvisningen ved å hevde at fronten blir et «underbruk», et sted der marxist-leninistene vil «diktere» politikken. Men gjennom diktat oppstår aldri en virkelig kommunistisk ledelse av kampen. Se på forsvarskampen mot dyrtid og EEC. Selv om grunnlaget for enhetlige aksjoner fra folkets side er tilstede, så oppstår ikke en aksjonsenhet av seg sjøl. Derfor er det marxist-leninistenes og alle kommunistiske arbeideres oppgave å gjøre dette grunnlaget mer synlig, reise saka blant arbeidsfolk etter masselinjas prinsipper: «Sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem og gjennomføre dem.» (Mao Tsetung) Oppbygginga av en slagkraftig aksjonsenhet krever altså at noen går i spissen, at massene skaper seg en fortropp. Momsaksjonene våren 1969 var et godt eksempel på dette. Der marxist-leninistene hadde gjort et godt opplysningsarbeid og agiterte for aksjoner, var det spesielt mange som streiket. Nettopp fordi denne linja var i samsvar med arbeidernes interesser, sluttet de opp om den. Fordi marxist-leninistene etter dette ble nærere «bundet sammen med folkets masser», styrket også enhetsfrontarbeidet mot momsens bygginga av det nye, kommunistiske partiet.

Enhet gjennom diskusjon og kamp.

Det arbeidende folket står alltid best rustet når det hersker enhet i dets rekke. Men hvordan kan en slik enhet skapes? Vi hevder at denne enheten bare er mulig dersom frontens innhold fullt og helt er i pakt med arbeidsfolks behov og interesser. Å forsvare disse interessene må utgjøre frontens hovedinnhold. Derfor kunne bare kamp mot all moms, også mot A-momsen, føre til enhetlige aksjoner mellom ulike grupper av folket. Når folkets materielle livsinteresser er truet av framstøtene fra norsk og utenlandsk monopolkapital, kan ikke hovedparolen i EEC-motstanden bli Ragnar Kalheims og SF's problemstilling: «I Norge skal nordmenn råde.»

Gjennom aksjonsenhet i kampen mot dyrtid og EEC vil det arbeidende folket kunne vinne midlertidige seire, vinne erfaring og langsiktig kunne styre sin kampkraft. At dette også styrker den revolusjonære bevegelsen, skyldes ingen manøvre fra kommunistenes side. Slik har det alltid gått og vil alltid gå når klassekampen skjerpes og opportunisten i folkets rekke slås tilbake.

Aksjonsenhet styrker kaderforstringa.

Småborgerlige partipamper av forskjellige farger har da hovedinnvendingen klar: Marxist-leninistene ser på fronten som «eit rekrutteringsorgan». (SF's Berge Furre.) Vi kan bare svare: Det er selvsagt. Marxist-leninistene har som mål å tjene både folkets kortsiktige og langsiktige interesser. Vi arbeider overalt – i fabrikker, på skoler, på universitetene og på landsbygda for å øke opplutningen om de kommunistiske ideene. Gjør ikke SF- og NKP-ledelsen det samme på sitt politiske grunnlag? Gjør ikke DNA det på sitt? Det er kjent for enhver. Bekymringen for marxist-leninistenes rekruttering stikker altså i det faktum at folk flest lettere gjennomskuer alt borgerlig tankegods og griper den revolusjonære teorien når de forenes i kampen mot den felles fiende.

Alt når fronten bygges, er det motsigelser om hvordan den skal bli. Også i enhetsfronten vil det eksistere og oppstå motsigelser, dvs. ulike

Forts. s. 10

BRUK Klassekampen

Redaksjonen i Klassekampen arbeider for å gjøre avisa til et best mulig våpen for leserne og for hele det arbeidende folket i kampen for dagskrava, for revolusjonen og sosialismen. Og en avis som tjener folket konsekvent, kan være et mektig våpen for folkets kamp.

Men ei slik avis kan ikke – i motsetning til ei borgerlig avis – lages av en redaksjon alene. Borgerlige aviser skrives av «spesialister» – ordgytere som er spesialister på fordreining og forfalskning av virkeligheten.

Aviser som skal tjene folket, må også skrives av spesialister. Men det må være spesialister på folkets virkelighet, folkets problemer og folkets tanker. Folket sjøl er de eneste slike spesialistene. Derfor må ei avis som skal tjene folket, også skrives av folket. En slik avis trenger en hær av korrespondenter og medarbeidere – arbeidere, studenter, elever, pensjonister, fiskere, bønder, husmødre osv. – vanlige mennesker med vanlige problemer og tanker, og som ser verden fra et vanlig synspunkt, fra folkets synspunkt.

Derfor oppfordrer vi leserne av avisa: SKRIV til Klassekampen. Skriv om hva som skjer på jobben, skolen, i bygda, på universitetet osv. Skriv om aksjoner, om undertrykkelse eller om problemer du er opptatt av. Skriv om bøker, om hva borgerpressa skriver, still spørsmål, kritiser avisa og marxist-leninistene osv. Om du ikke sjøl har anledning til å skrive til oss, så send en lapp og fortell oss om det skjer noe som fortjener oppmerksomhet, og som også andre kan lære av. Så kan vi sende ut en medarbeider. Nyheter behøver ikke være «store» for å komme i Klassekampen. Det er viktigere om de er typiske.

Redaksjonens adresse er:

6159 Etterstad, Oslo 6.

Soldatene på Maukstadmoen går til aksjon.

AKSJON PÅ MAUKSTADMOEN

Torsdag 13. august gikk soldatene på Maukstadmoen til en times streik. Det har lenge vært misnøye med kantineforholdene i leiren. Både tirsdag og onsdag var det tilløp til demonstrasjoner i matkøen til lunsj. Før en-times-streiken torsdag hadde soldatene diskutert seg fram til at noe måtte gjøres. Mens streiken pågikk, ble det satt fram krav

om at kostøret måtte heves, og at både kvaliteten på maten og tilberedninga av den måtte bedres. Dessuten ble det krevd at de seks av befalet som alltid trampler rundt i spisesalen under måltidene, skulle fjernes. Kapteinen i Oppklarings-eskadronen kom med følgende bemerkning under latter fra soldatene: «Streiken ble sannsynligvis finansiert av en fremmed makt.»

„DU ER IKKE SLITEN FØR DU SPYR”

Tonen i overskriften er kjent for alle dem som sjøl har vært i militæret eller har hørt historier derfra. I stedet for fysisk fostring drives fysisk utmatting. En tar ingen hensyn til at hver enkelt har svært forskjellig grunnlag for hard trening. En grotesk illustrasjon på hvilke konsekvenser dette får, har vi fra Madlamoen ved Stavanger hvor marinen har rekruttskole. Rekruttene som har sendt den følgende rapporten til «Klassekampen», har hentet opplysningene fra januar/februar siste vinter.

Januar er en ufyselig måned i Stavanger. En del av programmet kunne ikke gjennomføres på grunn av dårlig vær, men det som ble avholdt, tok desto mer på kreftene. En som sa fra at han ikke hadde noe grunnlag å begynne på, brakk helt sammen under en hard løpetur. Seinere måtte han dimiteres på grunn av skadene han pådro seg. Det var like fullt ikke snakk om å skille dem som var i god form fra dem som var i dårlig form. En del av befalet mente en ikke var sliten før en spydde!

HARDT KJØR OG KRONISK FORKJØLELSE

Helsemessig var forholdene under enhver kritikk. Stadig inn og ut, fra varme til kulde, svetting, løping og frysing om hverandre. Dette førte til en kronisk forkjølelse blant leirmannskapet som varte de to månedene rekruttene var der. Mannskapet i troppene måtte presse gjennom å få dusj etter lange løpeturer fordi troppsjefene møtte dem med argumenter som: «Dere er vel mannfolk?»

Resultatet av dette vanvittige tempoet med svetting og frysing om hverandre førte da også til et tilfelle av hjernehinnebetennelse. Leiren ble lagt i karantene, og all fysisk utfoldelse ble forbudt. Først nå begynte en å lete fram andre med høy feber, og mange ble lagt inn.

Befalet ble nervøse. Legene prøvde å bortforklare at det var treningsopplegget og klimaforholdene som sammen med den dårlige allmenntilstanden hadde frambrakt og gjort hjernehinnebetennelsen mulig. «Man visste ikke sikkert», ble det sagt.

Soldatene fikk f o r b u d mot å nevne saken i brev eller gjøre slik at utenforstående fikk rede på det. Det hadde nemlig vært tilfeller av hjernehinnebetennelse på de to januarskolene i 1968 og 1969 også. Da hadde det vært alvorligere enn nå – denne gangen var det «ikke så hardt!»

Rekrutter på Madlamoen.

MOTSTAND GJENNOM DISKUSJON OG ENHET

Denne rapporten påviser utålelige forhold for soldatene, og slike forhold skaper motstand. Hittil har motstanden

hatt to former: klager gjennom tillitsmenn og spontan forbitrelse som gjør at en gir blaffen i alt. Begge formene for motstand har vist seg lite effektive. De viktige sakene tillitsmennene har tatt opp med offiserer og leirledelse, har stort sett blitt somlet bort i byråkratiet «på veg oppover». Det tar akkurat så lang tid at det soldatkullet som har sendt inn klage, er ferdige med tjenesten for saken er «ferdigbehandlet». Denne metoden har derfor stort sett vært forgyvet – alt har blitt ved det gamle.

Den andre måten: å bare sabotere tjenesten, er enda dårligere og har slett ikke gitt resultat. «Det nytter ikke å gjøre noe», sier mange, «vi vil bare komme gjennom fortest mulig». Dette er ei gal innstilling. Det er ikke sant at det ikke nytter. Se bare på resultatene som er beskrevet i «Klassekampen» de siste månedene! Men hva er det som skal til for at det i noen tilfeller har gitt resultater å kjempe? Jo, soldatene har organisert seg og skapt enhet seg imellom gjennom diskusjon. Først diskusjon og enhet om saken. Dernest diskusjon og enhet om aksjonsformen. Dette er grunnlaget for at soldatenes kamp skal lykkes. Red.

TVANGSUTPLASSERINGA I SKOLEN TJENER KAPITALEN

I ethvert samfunn er skolen til for å tjene den herskende klassen. I Norge er dette borgerskapet. Tidligere tjente skolen borgerskapet hovedsakelig fordi den oppfostret elevene til et borgerlig tenke- og handelsett. Nå innrettes skolen mer og mer for også å tjene borgerskapet reint økonomisk.

Et utslag av dette er tvangsutplasseringa av ungdomsskoleelever. Tvangsutplasseringa er en «reform» staten har satt iverk. Den innebærer at kapitaleierne kan spare store lønnsutgifter. Ordningen går ut på at alle ungdomsskoleelever må jobbe tilsammen tre uker i næringslivet uten lønn, en uke i 8. klasse og to uker i 9. klasse.

Av skolemyndighetene blir utplasseringa begrunnet med at den er et ledd i den praktiske yrkesorienteringa og at elevene gjennom praktisk arbeid skal finne ut hva de vil gjøre etter endt skolegang. Dette er bare prat for å dekke over utplasseringas virkelige innhold. Elevene har liten anledning til selv å velge hvilken bedrift de vil jobbe på. Dette er det bedriftene i samråd med skoleledelsen som bestemmer. – Dersom en elev ikke er fornøyd med jobben har han fått, nytter det lite å klage.

Oftest får elevene ensformig, enkelt arbeid som ikke krever opplæring. Dersom elevene blir plassert i industrien, får

de arbeid som renhold og rydding, i forretningsbransjen blir de satt til å pakke, prise varer, samt til rydding. Slike jobber hjelper ikke elevene i deres yrkesvalg. Få elever får den orienteringen om arbeidslivet og arbeidsplassen som bedriftene har plikt til å gi dem i følge målsettinga. Flere som har spurt om å få denne orienteringen, er simpelthen blitt bedt om å holde kjef.

Flere og flere bedrifter, særlig i større byer, har oppdaget det fordelaktige ved tvangsutplasseringa. På steder der det er mange elever, foregår utplasseringa hele året. Her bruker bedriftene den gratis arbeidskrafta som en fast ordning. Slik sparer de betydelige beløp i trygde og lønninger. Likevel sier skolemyndighetene at utplasseringa er en økonomisk belastning for næringslivet.

Yrkesutplasseringa undergraver markedet til dem som er nødt til å selge sin arbeidskraft. Slik blir skoleelevene brukt til å undergrave arbeidsfolks interesser. Arbeidervernloven setter forbud mot barnearbeid. Med «barn» menes alle som ikke er fylt 15 år. Ungdom under 15 år kan bare ta lettere jobber som avisbud o. l. Dette er en årsak til at elevene ikke får lønn under utplasseringa. Hvis det ble etablert vanlige lønnsforhold, ville yrkesutplasseringa bli ramma av arbeidervernloven og bli forbudt. Kapitalistene vil heller ikke være interessert i

avisene om tillegget, veit soldatene at 50 øre mer om dagen er altfor lite til å leve noenlunde skikkelig av. De reelle utgiftene er framleis ikke dekket blant annet etter den prisstigninga som er kommet den siste tida. Kompensasjon for denne vil også være et krav soldatene må fremme. Derfor vil kampen fortsette. Parolen til soldatene er og vil fortsatt være 10 kroner dagen.

UTTALELSE FRA GIMLEMOEN

Soldatene ved officerskursen for psykologer og tannleger, san.off. kurs II/70 på Gimlemoen, vedtok 13. august med 62 mot 6 stemmer følgende uttalelse om vernepliktige mannskapers daglønn. Seks avholdt seg fra å stemme. Rekruttene i 2. og 3. tropp medisinerrekruttkompaniet I/70 ved Gimlemoen har

også vedtatt uttalelser som støtter de følgende krava:

Soldatene ved san.off. kurs II/70 på Gimlemoen støtter kravet som er framsett av rekruttene ved kavaleriet på Trandum og rekruttene på HIO ved Gardermoen om økning av daglønna fra kr. 6,00 til kr. 10,00. Lønningene som utbetales skal dekke permutgifter, utgifter til tobakk, aviser etc. for en halv måned. Men slik forholdene nå er, rekker lønna sjelden lenger enn til en uke. Det er derfor nødvendig med en stor økning av lønna for at man skal kunne dekke sine daglige utgifter.

Vi støtter videre kravet om en betydelig økning av hustru- og barnebidraget. I dag utbetales det f. eks. bare kr. 780,00 pr. mnd. til hustru med ett barn. Det er neppe mange steder i landet det lar seg gjøre å leve for et så lavt beløp.

Etter at soldatene begynte å samle seg bak kravet om bedre økonomiske kår, har regjeringen i all hast vedtatt å øke dagpengene med 50 øre fra 1. september. Fra samme tidspunkt har de også vedtatt å gi en liten økning i hustru- og barnebidraget.

Dette utspillet fra regjeringen er et forsøk på å hindre at oppslutningen om de økonomiske kravene blir større. Tillegget er ingen imøtekommelse av soldatens krav. Økningen på 50 øre er latterlig lav sett på bakgrunn av prisstigningen som har funnet sted siden daglønna sist ble justert. Vi må derfor fortsatt arbeide for å styrke samholdet blant soldatene i denne saken.

Det at regjeringa ser seg nødt til å heve daglønna, viser at det nytter å kjempe. Det viser at samholdet i kampen for kravene er et meget godt våpen for bedring av soldatenes kår. Vi oppfordrer derfor soldater i andre avdelinger til å slutte aktivt opp om disse kravene.

Norske soldater under vintermanøver

STUDENTENES KRAV

Ungdom under utdanning førte i vår resolutt kamp for kompensasjon for moms og øvrig prisstigning. Denne kampen ga resultater. Låna ble økt med 60 kr. pr. måned. Men til tross for at det som ble oppnådd var en seier for de studerende massenes organiserte kamp, var resultatet ikke godt nok. Faglig Studentfronts krav om heving av lånesatsene var 110 kr. pr. måned og et stipend for kompensasjon for moms på 150 kr. pr. måned.

Før høstens kamper tar til, må det være klart at ungdom under utdanning ikke har fått full kompensasjon, og det de har fått vil raskt bli oppspist av stadig

økende priser samt prisforhøyelse som er bebudet på studentkantinen og muligens husleieøkning. Kampen er altså ikke slutt med seieren i vår, den vil bli langvarig.

I folkefronten som nå reises mot dyrtid og EEC, må de studerende finne sin plass. Og dette gjør de ved å kjempe for egne krav samtidig som de understreker enheten og kampefelleskapet med alle andre grupper. Dessuten at de aktivt støtter opp om felles aksjoner og politiske demonstrasjoner. Med de kamperfaringer studentene har, vil de bli en nyttig del av den folkelige enhetsfronten mot dyrtid og EEC.

Rasjonalisering under sosialismen

Det har vært flere store streiker blant havnearbeiderne i de kapitalistiske landa siste år. Bakgrunnen for dette er bl. a. overgangen til containerfrakt og andre harde rasjonaliseringstiltak. Under kapitalismen blir rasjonaliseringa brukt til å skru opp arbeidstempoet, samtidig som mange havnearbeidere rett og slett mister jobben. Det er svært vanskelig for havnearbeidere uten større spesialutdannelse å finne nytt arbeid med tilsvarende lønnsforhold. Men verken kapitaleierne eller statsapparatet deres bekymrer seg om hvordan det går dem de sparker ut.

Ei gruppe norske kamerater besøkte nylig havnebyen Durrës i Albania. Her fikk vi se hvordan sosialismen løser slike problemer som kapitalismen ikke makter: Tekniske nyvinninger kan innføres slik at det blir til gagn og ikke til skade for arbeidsfolk. Vi traff sekretæren i partiavdelinga i havna. Det var en kraftig kar, i 40-åra, elektriker av yrke. Han fortalte bl. a.:

Durrës havn er den største i Albania. Med teknisk hjelp fra Kina har de bygd den ut til en av de mest moderne i hele Middelhavsområdet. Det jobber over 2000 havnearbeidere der. (Til sammenlikning er det bare noe mellom 500 og 800 i Oslo havn, avhengig av antall skipsanløp.) Produktiviteten har økt jevnt ettersom de tekniske hjelpemidlene har blitt flere og bedre.

Vi spurte partisekretæren hvordan de hindrer at rasjonalisering i havna fører til arbeidsledighet. Han svarte:

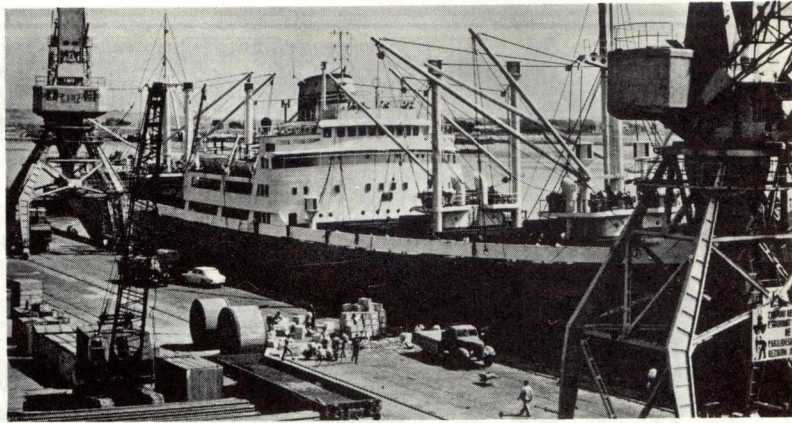
»Albania har en sentralisert sosialistisk økonomi. Partiet leder landet gjennom ei rivende økonomisk utvikling. Arbeidskrafta – som jo er opphavet til all verdi – er det vi minst av alt har råd til å sløse med. Under sosialismen er det derfor en svært viktig oppgave å finne nye jobber straks behovet for arbeidskraft blir mindre på et område. Men den rivende utviklinga skaper stadig nye arbeidsplasser. Derfor er det alltid lett å plassere folk.»

»Likevel driver vi ikke tvangsflytting. Gamle arbeidere eller andre som nødig vil flytte, får sjølsagt bli. Men våre arbeidere har også en høyt utvikla sosialistisk bevissthet. De fleste forstår at bygginga av sosialismen krever en entusiastisk innsats der oppgavene er størst. De veit at denne innsatsen gagnar dem sjøl. I

også dette problemet til beste for arbeiderne. Sentralismen i økonomien hjelper oss pånytt. Når det er dødperioder i havna får en del av våre folk f. eks. arbeid med å dyrke frukt og grønnsaker i nærheten av byen. Det er trivelig avveksling i arbeidet. Varene som dyrkes selger for seinere til de andre havnearbeiderne for redusert pris. De forsyner også havnas barnehage med slike varer.»

»Havnearbeiderne jobber også med boligbygging. Vi har satt oss mål å bygge 105 boliger i år og er hittil ferdig med 21. Vi har enkelte profesjonelle bygningsarbeidere til hjelp, men klarer ellers alt sjøl. Bygningsarbeidet vårt er med og øker boligstandarden, til stort gagn for folket. Vi driver egentlig dette arbeidet på fritida, men når det er lite arbeid i havna, hender det at noen av oss bruker arbeidstida til husbygging. Jeg har sjøl f. eks. bare tatt meg fri et par timer fra bygget for å møte dere norske kamerater.»

»I kapitalistiske land er havnearbeiderne ekstra vanskelig stilt fordi det ikke

Havnebyen Durrës i Albania.

finnes skoler for dem. De kan ikke få utnyttet evnene sine fullt ut og mestre stadig mer krevende oppgaver, på havna eller i andre yrker. I Albania er ikke jobben på brygga noen »blindgate». Alle arbeiderne har 8-årig grunnskole. Videre er fagforeninga vår ansvarlig for driften av to yrkesskoler, en 2-årig og en 4-årig. Nå går omlag 600 arbeidere på disse

skolene, og i tillegg er det mange som deltar i kortere kurser.»

Partisekretæren slutta med å si at under sosialismen kan arbeiderne klare alt. Vi norske som var i Durrës så hvordan de har klart å løse de motsigelser som er mest til plage for havnearbeidere i de kapitalistiske landa.

UNG INDUSTRIARBEIDER MED

Lærdommer fra Albania

Vennskapssambandet Norge/Albania arrangerer i samarbeid med det albanske reisbyrået Allturist grupperiser til Albania. Klassekampen har intervjuet en ung industriarbeider som oppholdt seg i Albania i 14 dager i sommer sammen med 30 andre norske kamerater.

– Hvorfor reiste du til Albania?
– Jeg hadde hørt og lest en del om landet. Jeg ville se hva det betyr at det arbeidende folket sjøl bestemmer over

det det gjør. Jeg ville se om det gikk an å gjennomføre i praksis det jeg kjemper for i Norge, nemlig sosialismen. Her hjemme kan vi se resultater av den kampen vi fører på arbeidsplassen, for høyere lønn osv., men det er ikke alltid så lett å forestille seg hva det betyr at arbeidsfolk tar makta i samfunnet, å forestille seg en stat som er rettferdig for det store flertall av folket.

– Hva betyr arbeiderkontroll f. eks. i en industribedrift?

– Rett og slett at arbeiderne bestemte over ledelsen av bedriften. Når det skulle anses til en direktør for en bedrift, kom partiutvalget ved bedriften med ei inn-

stilling. Arbeiderne diskuterte den aktuelle kandidaten. De la spesielt vekt på om han gjorde en god jobb som arbeidskamerat, og på det politiske arbeidet. Var arbeiderne misfornøyd med den innstilte, ble innstillinga sendt tilbake til partiutvalget.

På et bomullsspinneri vi besøkte, hadde de nylig valgt ny formann for ei avdeling. Den tidligere formannen hadde behandla en av arbeiderne dårlig. Arbeideren var nærmest blitt forfulgt, fordi formannen ikke »likte» fyren. Arbeidskameratene tok opp saka og valgte ny formann. Folk som gjorde slike feil, ble kritisert på en kameratslig måte, enten på veggaviser

eller på allmannamøter. Hovedsaka var å få dem til å forstå hvorfor det de gjorde var galt, ikke å »straffe» dem.

En annen viktig ting var hvordan arbeiderne bekjemper tendenser til byråkratisk ledelse. De valgte delegasjoner som undersøkte arbeidet på kontorene, om det var ei effektiv utnyttning av kontorpersonalet osv.

– Hva slags inntrykk fikk du av arbeidsforholda på bedriftene?

– En ting som slo meg var hvor renslig og trivelig det var i arbeidslokalene, f. eks. på en kobbertrådfabrikk vi besøkte. For en som er vant til å jobbe i

Forts. s. 10

„ML-gruppene prioriterer partibygginga”

Sier formannen Torstein Haldorsen

Kampene i vår har vist at vellykte resultater stort sett har vært avhengig av en skikkelig, kommunistisk ledelse for aksjonene. Gjennom kampene har mange også blitt seg bevisst betydningen av å drive kollektive studier i arbeiderklassens kamprike historie slik de er sammenfattet i den vitenskapelige sosialismen. For at slike studier kan bli så enhetlige som mulig, har marxist-leninistene organisert egne studiesirkler i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

De marxist-leninistiske Studie- og Arbeidsgruppene (ML-gruppene) har denne oppgaven høgt prioritert i arbeidet med å bygge det nye, kommunistiske partiet, sier formannen, Torstein Haldorsen, til Klassekampen.

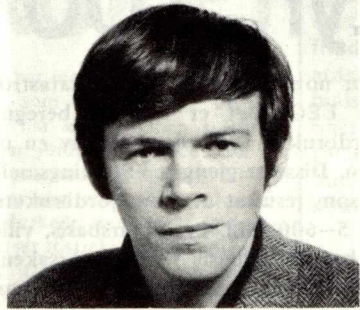
– Hvordan løser dere denne oppgaven?

– For oss var perioden med enhetlige studier på grunnplanet og utviklinga av en felles revolusjonær praksis nødvendig før vi i mars i år stiftet ML-gruppene som en landsomfattende organisasjon med sentral ledelse, med egen politisk plattform og egne studiegrupper for sympatisører. Den relativt raske utviklinga i vår organisasjon har satt oss i stand til å fylle den spesielle oppgaven vi har i det partibyggende arbeidet: å være en aspirantorganisasjon til det kommunistiske forbundet.

Dette arbeidet vil vi intensivere og forbedre ved studier på masselinja. Til høsten vil vi dessuten ta opp partibygging som emne i studiene, der vi vil legge stor vekt på hvordan denne oppgaven kan løses her i Norge. Dette ser vi som den eneste riktige måten å drive studier på: for å løse konkrete problemer vi står overfor.

– Samarbeid med andre marxist-leninister?

– Dette gjenspeiler seg blant annet i studiene. Vi har nå gått sammen om et seminar på spørsmålet om revisjonismen. Vi ser for øvrig med glede på den framgangen ML-front i NKP har i kampen mot revisjonistledelsen i partiet. Ellers utveksler vi erfaringer angående

Formannen i ML-gruppene, Torstein Haldorsen.

massearbeid og kaderfostring, går sammen om felles politiske utkjør osv.

– Hvordan driver dere rekrutteringsarbeidet?

– Gjennom salget av Klassekampen til husstander møter vi mange sympatiserende som vi gjerne vil ha nærmere kontakt med. Dessuten vil studier blant sympatisører bli intensivert. Over hele landet er det opprettet egne studiegrupper, eller vi har kontakter og planer om oppretting av slike. Med tanke på de kommende kampene mot dyrtid og EEC oppfordrer vi alle arbeidere og progressive til å ruste seg til klassekamp gjennom studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning!

FRA ARBEIDSPLASSEN...

Ådalen 1970 – langvarig streik, men brei solidaritet

Siden streiken ved LKAB's gruver i Kiruna, har en voldsom streikebølge rullet over »velferdssamfunnet» Sverige. Felles for disse »ville» streikene er at de har blitt kraftig fordømt av sentrale og lokale LO-pamper, men de svenske arbeiderne har skjont at skal de oppnå noe er det nødvendig at de stoler på egne krefter og retter angrepet både mot monopolkapitalen og det faglige byråkratiet. En god støtte har den svenske arbeiderklassen hatt i Kommunistiska Förbundet-marxist-leninisterna (KFML), som ved å spre kjennskap til streikene og ved å samle inn penger til de streikende, har bidratt til at arbeidsfolk på den andre siden av Kjølen har vunnet en rekke strålende seire.

En av de største streikeaksjonene startet den 26. mai i Ådalen (Ådalen ligger på Østkysten, omtrent så langt nord som Trondheim) der havnearbeiderne bl. a. krevde høyere lønn, nytt lønnsystem og garantier for full sysselsetting i den isfri sesongen. Dessuten blei det reist krav om mer moderne losse- og lastemetoder samt en sentral havn istedenfor de eksisterende 10 som ligger spredd over et 7 mil langt område. Dette var gamle krav som arbeiderne flere ganger hadde reist overfor fagforening- og forbundsledelsen, men de var hver gang blitt avvist. Men nå var det slutt valgte de sin egen streikekomite. Innsamlingsaksjoner ble satt i gang og appeller om solidaritet sendt ut. Dette arbeidet var ikke forgjeves. I de 11 ukene streiken varte, har streikekomiteen kunnet utbetale 250 kroner uka, samt et tillegg på 25 kroner pr. barn, og enda er ikke streikekassa tom.

Da streiken ble avblåst den 10/8, var det for å få forhandlinger i gang. Men arbeiderne understreker at hvis ikke mot-

parten vil gi seg, kommer de til å gå ut i streik på nytt. De har fortsatt penger i streikekassa og stoler på solidarisk støtte fra arbeidskamerater over hele Sverige.

Streikelederen Erland Nyström

Hydro raserer vestlandsbygd

Folket her i landet får i stadig sterkere grad merke monopolkapitalens diktatur på kroppen. Ett eksempel finner vi i bygda Mongstad i Lindås kommune i Hordaland. Her planlegger monopolkonsernet Norsk Hydro et gigantisk industrisenter bestående av oljeraffineri, aluminiumsverk og en oksydfabrikk. Handels og Sjøfartstidende forteller at anlegget vil bli ca. 4 ganger så stort som Hydros anlegg på Herøya.

Det er meningen at hele det gamle bygdesamfunnet i Mongstad skal raseres. 450 mål dyrka mark skal bli industritomt. Dessuten vil 25 bolighus, en del hytter, ei dampskipskai, en hermetikkfabrikk vike plassen. I tillegg kommer 2000 meter sandstrand samt 4000 mål utmark. Den siste er kjøpt for den latterlige pris av 4 millioner kroner, dvs.

ei krone pr. kvadratmeter! Det er videre meningen at råolja skal fraktes fra lager-tankene til raffineriet på en egen anleggsvei tvers igjennom den tettete bebyggelsen.

Den gang kommunen kjøpte den 4000 mål store utmarka, ble det uttrykkelig sagt at innmarka samt den eksisterende bebyggelsen ville bli spart. Utmarka var mer enn stor nok, ble det sagt. Nå har altså pipa fått en annen lyd, ja, Hydro har også begynt å kaste sine øyne på nabobygda.

En skulle jo tru at det var plass nok for et industrisenter i et så relativt glissgrent fylke som Hordaland, og at det ikke var nødvendig å breie seg over ei hel bygd og der rasere verdier som det har tatt folk århundrer å bygge opp. Men under kapitalismen teller ikke ting som folks interesser og ønsker noe. Det som spiller noen rolle er monopolistenes ønske om maksimal profitt. Men Hydros framferd har vakt kraftig motstand i bygdefolket, som ikke har tenkt å gi opp sine interesser uten kamp.

Alta-streiken ga resultater

Streiken ved A/S Stensliperiet i Alta er avblåst. Arbeiderne gikk tilbake til arbeidet 10. august etter å ha vært i streik siden 14. juli.

Gjennom streiken oppnådde arbeiderne at det blir innført akkordsystem ved bedriften, og en rekner med at dette vil innebære at arbeidernes krav om lønnsøkning blir innfridd.

» – Innen to måneder skal bl. a. en del akkorder være ferdig utarbeidet. Dermed regner vi med at arbeidernes generelle lønnskrav blir kompensert ved akkordsystemet. Ved siden av oppnådde vi akseptable overgangsordninger inntil akkordsystemet er fullt innført, sier formannen i Alta Byggningsarbeiderforening, Reidar Helgesen til »Altaposten».

Det forslaget som ble godtdatt av arbeiderne, kom fram etter forhandlinger med bedriften mens streiken ennå pågikk. Slik viser Alta-streiken det samme som streiken i Sauda: Arbeidsgiverforeningens steile holdning med nekting av forhandlinger mens konflikt pågår, blir bare munnsvær når den stilles overfor streikende som setter hardt mot hardt. Om NAF kaller forhandlingene for »kontaktmøter», spiller liten praktisk rolle.

Streiken på A/S Stensliperiet er nok et bevis: Det gir resultater å streike!

HUNDRETUSENER I

Elendige kår for fremmedarbeiderne i EEC

I august 1969 var det 15 746 fremmedarbeidere i Norge. I tillegg kommer 13 683 utenlandske arbeidere som jobber på norske skip i utenriksfart. Flertallet av disse arbeiderne blir lønnet atskillig dårligere enn nordmenn i tilsvarende yrker, og de som er bosatt i Norge har vanligvis elendige boligforhold. Arbeidsmarkedet i EEC-landa preges i atskillig større grad av fremmedarbeidere.

MONOPOLBORGERSKAPET PROFITTERER

I Frankrike utgjør fremmedarbeiderne 11 prosent av den aktive befolkningen og nærmere 25 prosent av den industrielle arbeidskrafta. I Vest-Tyskland utgjør de 14 prosent av den totale manuelle arbeidskrafta og i Belgia 23 prosent av den industrielle arbeidskrafta. Dette må ses i sammenheng med EEC-traktatens artikkel 48 der det heter: «Arbeidstakernes frie bevegelighet innen Fellesskapet skal være gjennomført seinest ved utløpet av overgangsperioden.» Gjennom den frie bevegelsen for arbeidskraft som EEC innebærer, har EEC-landa fått et fremmedproletariat i omtrent samme størrelsesorden som negerproletariatet i USA.

Monopolkapitalistene i EEC bruker fremmedarbeiderne som et redskap til å holde lønningene nede. Fremmedarbeidernes lønninger er nemlig senket så lavt og arbeidstida er så lang at innenlandske arbeidere ikke vil ha jobbene. Fremmedarbeiderne jobber ofte 60-70 timer i uka uten overtidsgodtgjørelse. EEC-monopolene bruker fremmedarbeiderne som en arbeidskraftreserve. I perioder med lavkonjunktur bruker man reserven til å holde lønningene gjennom at det er overflod på billig arbeidskraft. I perioder med høykonjunktur har monopolene ledig arbeidskraft å kaste inn i produksjonen. Monopolistene har små sosiale utgifter til

fremmedarbeiderne. De kan tilbys boligforhold som ellers ikke ville bli godtatt - f. eks. bolig i gamle fabrikkbygninger med skyhøy husleie. En del steder er det dannet rene arbeiderghettoer av gamle skur. I Parisdistriktet bor 100 000 mennesker på denne måten.

EEC-organene i Brussel hjelper til så godt de kan for å skaffe fram arbeidskraftreserven. Til dette har en opprettet Det Europeiske Sosialfond. I stedet for å heve den sosiale standarden for fremmedarbeiderne, er dette organets oppgave å øke arbeidskraftens yrkesmessige og geografiske mobilitet. (Tilsvarende har vi i Norge midlene i arbeidsløshetsstrygden som brukes til å tømme landsbygda.)

Dette «sosial»-fondet brukes til å omskolere og forflytte folk. Dette tar ofte form av rein tvangsflytting eller deportering. I en begrunnelse som ble lagt fram

Fiskeribladet mot departementet

I lederartikkelen i Fiskeribladet for 22. juli har man en polemikk mot statssekretær Vartdal i Fiskeridepartementet som «pynter på det faktum at dersom Norge blir med i EEC så vil utenlandske fiskerifartøyer ha samme rett til å fiske innenfor fiskerigrensen som norske båter. Statssekretæren har i en melding i Lofotposten gitt uttrykk for at EEC-landenes fiskeflåter ikke vil benytte seg av denne rett til deltagelse i norsk kystfiske dersom Norge blir medlem av monopolfellesskapet EEC. I følge Fiskeribladet begrunner han dette med at EEC-landene «så godt som utelukkert driver havgående fiske med trålere.» Fiskeribladet peker imidlertid på at hvis Norge blir medlem i EEC, så blir også Danmark og Storbritannia med deres fiskeflåte med og fortsetter: «Bare la oss se hvilken flåte danskene kan komme med. Danske kan komme til Lofoten med en snurrevadflåte som er langt større og langt mer effektiv enn den norske. Juksafiskere kan komme fra Færøyene for å delta i både Lofotfisket og vârfisket i Finnmark. . . . Vi håper alle at vintersildfisket skal komme tilbake. Tror ikke Vartdal at tyskerne og hollenderne vil gå innenfor den norske fiskerigrense for å fiske sild, når fiskerigrensen er radert bort? Selvfølgelig.»

Fiskeribladet har rett. Norsk EEC-medlemskap vil bety at utenlandske fiske-monopoler får lov til å rive vekk næringsgrunnlaget for store deler av den norske kystbefolkning. De vil ikke ha betenkeligheter i så måte så lenge kystfisket ved Norge sikrer dem økt profit.

Folkemøte mot EEC på Stortorget i Oslo i 1962.

I vår lanserte SF-ledelsen sin linje for kampen mot EEC med parolen: «I Norge skal nordmenn råde». Med dette har de hoppet på Peder Furubots og hans arvtakeres «nasjonale» linje. En «front» er opprettet med nobelprisvinneren Ragnar Frisch, furubotniken Ragnar Kalheim og senterpartiets Hans Borgen i spissen.

Sjøløst må motstanden mot EEC også være en kamp for norsk suverenitet. Men dette må være fullstendig underordnet det faktum at norsk medlemskap er en trusel mot det arbeidende folkets livsinteresser.

Kampens grunnlag.

Både dyrtida og arbeidet med å utvide EEC er deler av et større internasjonalt framstøt fra borgerskapet. Dette framstøtet tar sikte på å tilfredsstille et økende profittbehov ved økt utbytting, særlig gjennom strukturrasjonalisering og monopolisering. Forverringa opplever folk i dag gjennom den kraftige prisstigninga.

Furubotnikene og SF- og NKP-ledelsen vil ikke likke «heise den nasjonale fane». De ser som den største faren ved EEC at «De folkevalgte organer skal bli underlagt den byråkratiske Brussel-administrasjonen». I en sentralstyrettale fra SF heter det: «Det kan ikke løynast at

de fagorganiserte som gikk i spissen, og det ble arrangert store arbeiderdemonstrasjoner. I dag har de fagorganiserte, takket være sosialdemokratiet «klamme hånd», foreløpig ikke tatt initiativ til ny kamp. Småbrukere og fiskere har imidlertid gjennom sine organisasjoner delvis erklært åpent at de vil kjempe, men har i de fleste tilfelle vært avventende i håp om «særordninger». Denne vaklinga er på mange måter karakteristisk for bønder og fiskere som klasse. De som ikke er proletarisert, har ennå et «ørlyte» om at forhandlinger og særordninger kan hindre forverring. Det er nettopp denne vaklinga, spesielt blant lederne i organisasjonene, som gjør at verken bønder eller fiskere kan stå i ledelsen. Men sjøløst vil resolutt kamp fra småbruker- og fiskerorganisasjonene være av aller største betydning for EEC-motstandens styrke.

Ryggraden i den kommende folkefronten, og i dagens aksjonsenhet, må være en enhetlig og kampberedt arbeiderklasse. Gjennom demonstrasjoner og streiker vil arbeiderne kunne bli en virkelig trusel for monopolkapitalen. Men sjøl om kjernen i fronten er arbeiderklassen, er også de andre gruppernes motstand viktig. Blant bønder, fiskere og pensjonister, i militærforlegningene, på

Slumstrok for fremmedarbeidere i Paris.

SYNKENDE PRISER I FOLKETS ALBANIA

I det kapitalistiske Norge er vi vitne til prisstigning og dyrtid for arbeidsfolk. I det sosialistiske Albania er forholdene imidlertid helt annerledes.

LO's nestformann sier at «i en økonomisk vekstperiode er det umulig å unngå en prisstigning». Det motsatte er tilfelle i Albania. Når produksjonen stiger, så synker prisene. I 1967 var det en stor prisregulering. Da falt prisene med ca. 15 %. Særlig store fall var det på klær og skotøy - 22 %. En stor prisreduksjon fant så sted i 1969 (samtidig med at Norge innførte moms). Forbruksvarene i Albania omlag 1/4 av det de gjør i Norge. Men dette varierer fra ting til ting. De legger stor vekt på at mat og boliger skal være billigst mulig. Boliger

koster mindre enn 5 % av inntekten - to værelser koster 20/30 lek (1 lek = 50 øre), tre værelser 30/40 lek, fire værelser 50 lek. Luksusvarer mangler stort sett, mens kollektive goder som barnehager, teater, kino, kulturhus og helsestasjoner er utbredt over hele landet. I 1971 regner de med å ha spredd TV til hver landsby. Det er også på den tiden hele landet skal være elektrifisert. I tillegg bør det nevnes at all inntektskatt er avskaffet i Albania.

For norske arbeidsfolk som kjemper mot økonomisk forverring er det en viktig erfaring at albanske arbeidere gjennom proletariatets diktatur sjøl har herredømme over sine egne levevilkår.

EEC betyr: 700 MILL. TAP F

De økonomiske virkningene for norsk landbruk vil bli katastrofale ved et eventuelt norsk medlemskap i EEC. Det er foretatt beregninger over inntektsvirkningen for norsk jordbruk i 1967 og 1969 av en overgang til EEC's prisnivå og tilskuddssystem. Disse er gjengitt i Stortingsmelding nr. 92 for 1969/70: «Beregningene ga som resultat at mens jordbrukets nettoinntekter i 1967 ville gå ned med 5-600 mill. kr. på årsbasis, ville inntektsreduksjonen blitt ca. 700 mill. kr. på årsbasis i 1969. Årsaken til denne forverringa er at jordbruksprisene i Norge har steget raskere enn i EEC de mellomliggende år.»

I denne forbindelse har Landbruksøkonomisk Institutt foretatt en del beregninger. Gula Tidend for 8. august har et oppsett hvor man kommenterer beregningene: «Skulle Noreg gå inn i Sammarknaden, må bondene med typiske vestlandsjordbruk rekna med ein nedgang i driftsoverskotet på frå 30 til 50 pst. Denne nedgangen kan ein delvis kompensera med å gå over til jordbruksprodukt som har høge EEC-prisar, som t. d. kjøt og bær. Men trass i ei slik omlegging og at det vert teke omsyn til sammarknadsprisane når Noreg eventuelt vert medlem, vil nedgangen i driftsoverskotet likevel gå ned med frå 15 til 40 pst. Dette er tal som Noregs Landbruksøkonomisk Institutt har kome fram til.»

Med utgangspunkt i de samme beregninger beskriver Gula Tidend hvordan det vil gå for typiske bruk i forskjellige distrikter:

»For ei typisk mjølk- og sauebygd som t. d. Vossestrand-området, der ein i medel reknar med 5 mjølkekyr og 30 vinterfora sauer på 72 dekar jord, reknar ein med ein nedgang i driftsoverskotet på 5000 kroner eller 28 pst.

Jølster-Førdeområdet vert rekna som ei medels vestlandsk mjølkeproduksjonsbygd, med eit gjennomsnitt på 72 dekar jord, 8 mjølkekyr og litt sau og gris. Går me inn i Sammarknaden, må slike bønder rekna med ein nedgang i driftsoverskotet på omlag 8000 kroner eller omlag 50 pst. Ei typisk kornbygd t. d. i Nesbygdene, Akershus eller Austfold med 300 dekar korn og litt gris lyt rekna med å gå ned i inntekt med 16 000 kroner, eller omlag 50 pst. Halvert driftsoverskot lyt også ei typisk mjølke- og kornbygd med litt potetar og rotvokstrar i Vestfold rekna med. I medel har ei slik bygd 125 dekar jord, 10 mjølkekyr og 40 dekar korn. Inntekt ta vil

her verta redusert frå omlag kr. 24 000 til kr. 12 000.»

Disse tallene har falt monopolist-lakeiene i DNA-ledelsen tungt for brystet, noe som kommer fram i Arbeiderbladet for 11. august under overskriften «Gale opplysninger om norske bønder i EEC». Bladet

«Dette gardsbruket ved Tinnsjøen i

AKSJONSENHET!

Roma-traktatens mål og midlar står i strid med vårt lands grunnlov og med det politiske grunnsyn hos det norske folk at det er dei folkevalgte organ som til kvar tid skal ha styringa over landets økonomiske og politiske utvikling. For det første har det folkevalgte Stortinget i dag liten makt over den økonomiske og politiske utviklingen. For det andre lar det arbeidende folk seg ikke mobilisere på et slikt grunnlag.

Både SF- og NKP-ledelsen unnlater altså å påvise sammenhengen mellom tendensene til dyrtid i dag og EEC. De klager over prisene, men forklarer ikke at de er et ledd i monopolkapitalens utbytting. Og de knytter ikke dette sammen med bygginga av sosialismen.

Hovedinnholdet i kampen mot dyrtid og EEC må derimot være i samsvar med folkets livsinteresser. Denne kampen må rettes mot både norsk og utenlandsk monopolkapital. En del EEC-motstandere ser på Nordøk som et «alternativ». Men Nordøk vil også være en monopol-sammenslutning i strid med folkets interesser. Kamp mot EEC må sjøløst bety et klart nei til slike foretak.

På dette grunnlaget mener marxist-leninistene at alle grupper av folket må gå til kamp for sine krav. Gjennom aksjoner må det utvikles enhet mellom de ulike gruppene. Dette er det første skrittet i organiseringa av kampen. SF- og NKP-ledelsen og Furubots faglige menn har lansert en «front». Men en virkelig enhetsfront kan bare skapes gjennom aksjoner som mobiliserer folkets breie masser og som utvikler aksjonsenheten mellom ulike klasser og grupper av det arbeidende folket.

Kampens karakter.

Enhetsfronten må altså omfatte både arbeidere, bønder, fiskere, pensjonister, studenter og skoleelever. Men det er ikke likegyldig hvilken av disse gruppene som utgjør kjernen i den kommende fronten! Under kampen mot EEC i 1962 var det

skoler og universitet må det organiseres motstand mot forverringa. Det må stilles krav, og aksjoner må gjennomføres. Samtidig må enheten understrekes bl. a. ved felles politiske demonstrasjoner.

Imidlertid er det grunnleggende og avgjørende for utvikling av aksjonsenheten og oppretting av folkefronten som Georgi Dimitrov sier: «... resolutt aksjon fra det revolusjonære proletariatets side til forsvar for disse lagas og særlig de arbeidende bøndenes krav, som samsvarer med proletariatets grunnleggende interesser, og sammenknytning av disse kravene med arbeiderklassens krav i løpet av kampen.» I arbeiderdemonstrasjoner er det f. eks. nødvendig at en del av parolene støtter andre grupperes krav.

Enhetsfronten og sosialdemokratiet.

Arbeiderklassens enhet er forutsetninga for enhet i hele folket. Den største hindringa for enhet i arbeiderklassen er sosialdemokratiet. Under bygginga av fronten vil LO- og DNA-ledelsen forsøke å torpedere en folkereising. De vil nekte å se sammenhengen mellom den prisstigninga vi har i dag og den forverringa vi får i EEC. Under moms-aksjonen i 1969 tok de massenes motstand mot all moms til inntekt for A-momsen. Dersom de forsøker å ta kampen mot dyrtida til inntekt for seg, må de avsløres ved å peke på den konkrete sammenhengen mellom dyrtida og EEC.

Lær av momsaksjonen.

Den kamperfaring og styrke massene fikk under momsaksjonen i fjor, må ligge til grunn for den kampen som nå skal føres. 200 000 arbeidere var i streik, og flertallet av folket var mot det nye skattesystemet. Denne gang skal den organiserte kampen omfatte større grupper av folket, og aksjonene skal bli hardere og flere.

GJENNOM AKSJONER!

SLUM PAMPER OM PRISENE

av EEC-kommisjonen 10. juni 1969 heter det at hovedproblemet på arbeidsmarkedet i EEC i årene etter at traktaten trådte i kraft, har endret seg fra en omfattende arbeidsløshet til strukturendringer i næringslivet som fører med seg forskjell mellom etterspørselen etter og tilbudet på arbeidskraft, undersysselsetting og potensiell arbeidsløshet. I de neste 10 år vil i det minste 10 pst. av yrkesbefolkningen i Fellesskapet måtte skifte arbeid. Denne situasjonen gjør det særlig nødvendig å øke arbeidskraftens yrkesmessige og geografiske mobilitet. (Sitert fra Markedsutvalgets rapport V. Vår uth.)

POLITISKE VIRKNINGER

Fremmedarbeiderne er uten politiske rettigheter i landet der de arbeider. De kommer ofte fra industrielt tilkoblede land og har ofte lavere klassebevissthet enn arbeidere fra land med lengre industrielle tradisjoner. Derfor står de ofte utenom fagforeningene og opptrer tilmed stundom som streikebrytere, og svekker såleis den faglige og politiske kampen til arbeiderklassen.

Dette er forhold som sammen med gamle rasefordommer kan brukes til å hisse opp ulike deler av arbeiderklassen mot hverandre. Den konservative politikeren Enoch Powell's kampanje mot fremmedarbeiderne i Storbritannia er et eksempel på hvordan dette kan utnytte effektivt til å splitte folkets krefter. Fremmedarbeiderne framstilles som årsaken til de lave lønningene mens monopolistene holder seg i skyggen.

Monopolistene i landa som eksporterer arbeidskraft, har åpenbare fordeler. Ved å eksportere ungdommen – den politisk mest aktive delen av folket – f. eks. fra Sør-Italia til andre EEC-land, svekkes Sør-Italias krav om industriell utbygging av landsdelen. Slik kan de italienske monopolistene fortsette å investere i Nord-Italia der investeringene gir best profitt. Dessuten får de hardt tiltrent valuta ved pengene fremmedarbeiderne sender hjem for å livberge slekta.

Ved norsk EEC-medlemskap vil ytterligere arbeidskraft bli tvunget vekk fra jordbruk og fiske. I stedet for å legge industri til distriktene der denne arbeidskrafta er bosatt, importerer monopolistene fremmedarbeidere, og arbeidsløsheten i utkantdistriktene vil såleis komme til å vokse.

En del av fremmedarbeiderimportens virkninger kan vi summere opp slik: Den presser ned lønnsnivået, svekker arbeiderklassens kampanje og slagkraft, skaper arbeidsløshet i utkantstrøk i land som Norge og hemmer en revolusjonær utvikling i de landa som eksporterer arbeidskraft.

LO-ledelsen og A-partiet har reagert hardt på den siste prisstigninga. Kommentarene har vært at «dette spådde DNA allerede i fjor» (Oddvar Nordli), «vi i LO vil naturligvis ikke legge skjul på at i en vekstperiode som den vi nå er inne i, er det umulig å unngå en prisstigning» (Odd Høydahl i VG 14. aug.), men «nå har regjeringen mistet herredømmet og det føres for tiden en «la skure»-politikk av de ansvarlige myndigheter» (Høydahl i VG). De alvorlige herrer på Youngstorget er virkelig bekymret.

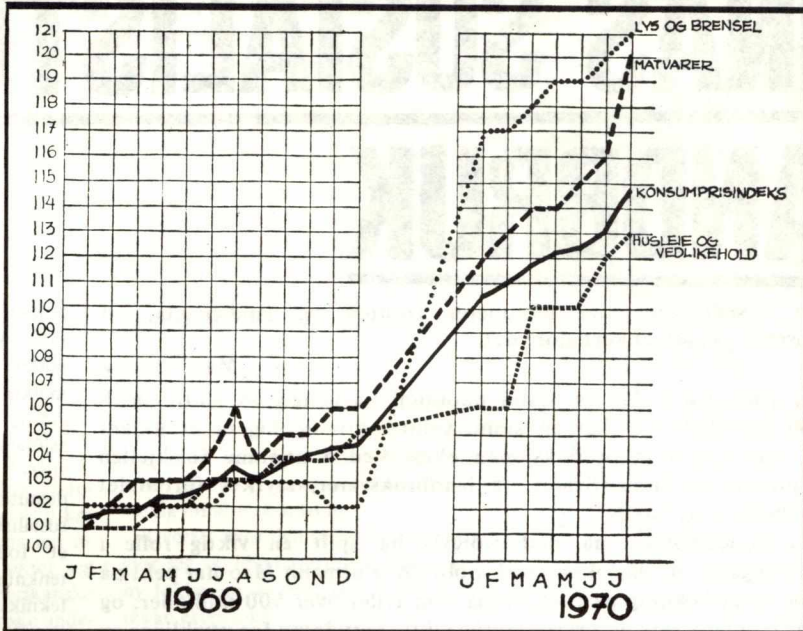
Hva har de så foreslått for å løse problemene?

For det første har de rettet en alvorlig henstilling til regjeringen om å «ta seg sammen». Da sosialdemokratene sjøl hadde regjeringmakta, var det omtrent like sterk

prisstigning som vi har hatt under den borgerlige regjeringa. Forskjellen er at stigninga da skjedde mer gradvis og ikke i så store sprang som nå. Med å «ta seg sammen» mener sosialdemokratene at en ikke må vise for tydelig at prisene stiger, at en må være «lurere» og mer taktisk. Forskjellen på A-moms og B-moms var også den at den umiddelbare prisstigninga ville bli større med B-momsen, mens DNA som ville at staten skulle få de samme inntekter, mente det var mest taktisk å la det skje gradvis.

Dernest har LO's nestformann kunngjort at «LO's ledelse er innstilt på å drøfte åpent eventuelle innstrammings tiltak med regjeringen. Vi har selvsagt gjort oss visse refleksjoner om hvilke virkemidler som kan bli aktuelle». (Høydahl i VG 14/8) Og om disse tiltaka sier Høydahl: «Innstrammings tiltak kan vanskelig være populære, de må ramme noen. Poenget for oss er at man finner akseptable dvs. balanserte løsninger.» I vanlig språk betyr dette: En må komme fram til «innstrammings tiltak» som bl. a. rammer arbeidsløshetsinteresser. Snakk om faglige «tillitsmenn»!

Arbeiderbladet har foreslått innført en ny lavtlønsindeks som skal gi et bedre bilde av prisstigningas innvirkning på de lavtløntes levekår. De har med andre ord «oppdaget» at den nåværende konsum-

Prisutviklinga siden januar 1969.

prisindeks ikke samsvarer med arbeidsløshetsstandard. Men dette påpekte Klassekampen i flere artikler før tariffoppjøret. Da var Arbeiderbladet ikke interessert.

Først når arbeidsløsheten har sett virkningene av oppjøret, finner sosialdemokratene det opplyst at å ta på seg en «arbeidervennlig» maske.

NAF-bløff om lønnsøking

«Rekordartet lønnsnedgang for 1969–70» sto det å lese i de fleste norske aviser torsdag 13. august. Oppslagene var basert på NAF's lønnsstatistikk for 1. kvartal 1970. 6 prosent skal lønnsutviklingen ha vært for menn og 4,2 prosent for kvinner. Hva er realiteten bak disse tallene?

Dersom en gransker NAF's tabeller litt grundigere, finner en raskt flere faktorer som tar stråleglansen vekk fra «den sterke lønnsøking som noen sinne er registrert for voksne arbeidere i Norge» (Morgenbladet).

For det første er det i dette prosenttallet inkludert diverse tillegg, bl. a. overtids-tillegg og skifttillegg. At folk får mer betalt på grunn av økt overtid, er ikke mye å skryte av. Av NAF's statistikk går det tydelig fram at antallet overtidstimer har økt kraftig, med om lag 10 prosent fra året før. Og ser vi på lønnsutviklingen for menn utenom disse tilleggene, så blir tallet 5,3 prosent. Videre: I denne perioden har det vært en usædvanlig høy prisstigning, til sammen 9,1 prosent fra 1. kvartal 1969 til samme kvartal 1970. Dersom vi går med på borgerskapets prat om at det er gitt full kompensasjon til arbeidsløshetsmomsen, viser indeksen en stigning på 3,8 prosent. Denne konsumprisindeksen viser som kjent ikke de reelle kostnadsutgiftene for arbeiderfamilier med høye bo- og matutgifter. Men selv med slike offisielle tall blir det da bare tilbake en reallønnsøkning for menn på gjennomsnittlig 1,5 prosent. For kvinner blir det tilsvarende tallet hele 0,2 prosent! Heller ikke dette sier nok om situasjonen. For i perioden har det i

industrien samtidig vært en produktivitetsøkning (pr. arbeider) på om lag 1 prosent. Og da er det ikke stort luft igjen i

NAF-ballongen. Det bør også nevnes at det i denne perioden for første gang siden 1961 ikke ble gitt noen tariffmessige tillegg i NAF-bedrifter. Og for mange arbeidere er «lønnsnedgang» (som omfatter alt utenom tariffen) den eneste måten å kompensere prisstigning og produktivitetsokning på. I tillegg kommer et dårlig

lønnsoppgjør og kraftig prisstigning gjennom hele sommeren.

NAF's rapport offentliggjør et interessant forbehold: Lønnsutviklingsstatistikken «omfatter ikke de samme bedrifter i de perioder som sammenlignes». Det blir opplyst at dette kan «gi ganske sterke utslag i tallene». Vi har ingen grunn til å tro at de utslagene går i arbeidernes favor.

MOT DYRTID OG EEC! (Fortsatt fra forsida)

Det er altså ingen grunn til å se på den siste prisstigninga som ei ekstraordinær forverring. Innføringa av moms-systemet ved årsskiftet var tomme skruer i statens hender som skulle gjøre det lettere å øke skattebyrdene – og lette medlemsskapet i EEC. Statsminister Borten sa på en pressekonferanse før sommerferien at «den økonomiske situasjonen er ugunstig», og at det utover høsten vil bli aktuelt med nye avgiftsoverføringer.

Men dette er likevel bare begynnelsen – om det går som borgerskapet planlegger. I de offisielle dokumenter (Markedsutvalgets rapporter og div. stortingsmeldinger) framgår det at medlemskap i EEC vil medføre prisøkning på en rekke varer.

I Stortingsmelding nr. 86 for 1966/67 heter det bl. a.: «Beregningen viser at forbrukssubsidier og tilskott til jordbrukets produkter over statsbudsjettet og kraftforfondet vil gå ned med ca. 1,1 milliarder kroner. Forbrukernes utgiftsbudsjett vil øke med ca. 700 millioner kr. I virkeligheten blir utgiftene for forbrukerne større, da endringer i omsetningsleddene, avanse og omsen kommer i tillegg.»

Videre: «Varer som nå har lite eller ingen toll, som syddruker, kaffe, kakao og tobakk, som i det vesentlige importeres fra land utenom EEC, vil for en del varer vedkommene bli pålagt forholdsvis høye tollsatser og derfor bli dyrere. I samme stilling kommer sukker som i EEC blir pålagt høy toll, mens tollene ved norsk import for tiden ikke oppkreves.» (Markedsutvalgets rap. nr. 2)

Dessuten har Norge i dag en lavere diskonto (4,5 %) enn øvrige EEC-land, som bortsett fra Italia ligger på omlag 6–8 %. Ved inngangen i EEC må Norge sannsynligvis heve diskontoen for at ikke investeringskapitalen skal «flykte» ut av landet. Dette vil føre med seg heving av bankrentene, som igjen vil øke husleiene. I tillegg kommer en bestemmelse i Roma-avtalen om at det ikke skal være mulig for staten å subsidiere frakt og

utgifter til transport av varer. I dag får vi kjøpt kjøtt og melk til ens pris over hele landet. Men ekstratilførsel av kjøtt og melk utover det som produseres f. eks. i Nord-Norge koster i dag omlag 50–70 øre pr. kg, noe som nå dekkes av statlige midler. Dette vil bortfalle, og «billig» melk og kjøtt som produseres i Vest-Tyskland vil bli belastet med et frakttilskudd slik at varene blir dyrere dess lenger nord i landet de blir omsatt.

AKSJONSENHET MOT DYRTID OG EEC

Hele det arbeidende folket må yte innbitt motstand mot disse overgrepene. Vi har

verdensproletariatets historiske erfaringer i ryggen, når vi hevder at det nytter å kjempe. Ved å ta sakene i våre egne hender, ved å gå til organisert kamp mot forverringa, vil folket kunne slå framstøta tilbake. På arbeidsplassene, blant bønder, fiskere og pensjonister, i militærforlegningene og ved landets skoler og universiteter må det gjennomføres aksjoner. Disse aksjonene må være utgangspunkt for en aksjonshet mellom alle gruppene av folket mot dyrtid og EEC. På kort sikt er aksjonsheten det beste våpen i det arbeidende folkets hender i kampen mot forverringa. På lengre sikt må aksjonsheten utvikles til en mektig enhetsfront av hele det arbeidende folket mot monopolkapitalens overgrep.

Streik mot prisstigninga!

Reaksjonene på den siste tidas prisstigning rundt omkring på arbeidsplassene begynner å bli mer og mer forbitret. Like sikkert som at kapitalistene forsøker å øke profitten ved å heve prisene, like sikkert er det at den norske arbeiderklassen ikke vil sitte med hendene i fanget for passivt å la seg flå på denne måten. Ved Meråker smelteverk gikk, som nevnt i forrige nummer, ca. 300 mann til en halvtimes streik den 22. juli i protest mot prisstigninga og regjeringas prispolitikk.

Seinere har 500 mann ved Kristiansand Mekaniske Verksted streiket mot prisstig-

ninga. Den 14. august la de ned arbeidet i to timer og krevde i en resolusjon til regjeringa at prisene må stanses.

Men myndighetene har lovt ytterligere prisstigning utover høsten. De stoler på at de sosialdemokratiske pampene i LO-ledelsen skal holde arbeiderne tilbake fra å aksjonere. Erfaringene fra de «ulovlige» streikene i år, samt de siste aksjonene ved Meråker og i Kristiansand viser tydelig at den norske arbeiderklassen vender seg vekk fra «sine» sosialdemokratiske førere og tar saka i egne hender. Streikene i den seinere tida vil ikke bli de siste.

FOR LANDBRUKET

vil ha det til at man ut i fra disse beregningene ikke kan si noe om hvordan forholdene vil bli for norske bønder innenfor EEC. DNA-organet tar det tydelig for gitt at norsk jordbruk vil få omfattende, varige særordninger. Enten forsøker man bevisst å kalle en ønskedrøm for en real-

itet, eller så har man lest offisielle norske dokumenter som fanden leste bibelen. Blant annet har kommisjonen i Brussel arbeidet en jordbruksrapport som tar sikte på et program for tiåret 1970–80. Rapporten tar opp spørsmålet om reduksjon av det dyrkede areal, først og fremst det som ikke gir tilstrekkelig forretning for jordbruk og går inn for at det dyrkede areal på 700 mill. dekar bør reduseres med 50 mill. dekar. Hvis det fortsatt er noen som tror at kommisjonen er interessert i å opprettholde norsk jordbruk mens man nedlegger jord på kontinentet, så har kommisjonen i en uttalelse av 1. oktober 1969 om Storbritannias, Irlands, Danmarks og Norges søknader om medlemskap i EEC, pekt på at de grunnleggende prinsippene for landbrukspolitikken ikke bør endres, at prinsippet om at den frie sirkulasjon av industrivarer og gjennomføringen av det felles jordbruksmarked skal skje parallelt ved nye medlemmers tilslutning, og at det bør bli så få overgangsordninger som mulig. Regjeringens markedsutvalg sier da selv at «Det sier seg selv at en ren nasjonal produksjonsmålsetting er uforenlig med de prinsipper EEC bygger på» og at «De nasjonale jordbruksorganisasjoners direkte innflytelse på jordbrukspolitikken vil måtte bli redusert.»

Telemark måtte fraflyttes i 1968.

Georgi Dimitrov: OM FOLKEFRONTEN

UTGITT AV SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD

PRIS KR. 4,-

Bestilles gjennom Klassekampens distribusjon.

Boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

Stor framgang for KINAS SOSIALISTISKE LANDBRUK

Dersom sosialismen ikke okkuperer fronten på landsbygda, vil kapitalismen ganske sikkert gjøre det.

Mao Tsetung

Folkets Kina har i dag en stabil økonomi uavhengig av andre land. Landet er gjeldfritt, og har en stabil valuta. Prisstigning er et ukjent fenomen, samtidig som produksjonen øker. Ved å utjamne forskjellen mellom prisene på industrivarer og landbruksvarer, styrkes forbundet mellom arbeidere og bønder.

Landets bondemasser må nødvendigvis ha spilt en viktig rolle i gjennomføringa av en slik økonomisk politikk. Formann Mao har pekt på at »Vi har en befolkning på landsbygda som teller over 500 millioner, og derfor har bondene våre en overordentlig viktig betydning for utviklinga av vår økonomi og konsolidering av vår statsmakt».

Etter revolusjonen i 1949, da bondene og de tidligere landarbeiderne fikk utdelt jord gjennom jordreformen, var spørsmålet hvordan den sosialistiske industrialiseringa skulle følges opp i landbrukspolitikken. Formann Mao påpekte at »sosialistisk industrialisering kan ikke gjennomføres løsever fra landbrukskooperasjonen», på nødvendigheten av at »utviklinga av landbrukskooperasjonen holdt tritt med vår sosialistiske industrialisering». Uten sosialisering av landbruket var det kort og godt ingen sosialisme.

Den sosialistiske industrielle oppbygginga var avhengig av en stor og stadig tiltakende tilgang på korn og råvarer. Dette behovet klarte ikke bondene å tilfredsstille så lenge hver av dem dreiv for seg sjøl. Dessuten var bondene hovedaktører av industriens varer. Deres kjøpekraft kunne bare forsterkes ved at landbruket ble drevet på kooperativ basis, i stor målestokk.

For å løse dette motsetningsforholdet mellom by og land, måtte en satse på det store flertallet av småbønder som hadde en utprega proletær eller halvproletær bakgrunn, de tidligere fattigste bondene, og de tidligere eiendomsløse landarbeidere. Rikbondene, som utgjorde landsbygdas borgerskap, var mer tilbøyelig til å ville holde på det gamle. Politikken var å sette sin lit til det proletære flertallet, for ved deres hjelp å vinne de andre over til seg.

KOLLEKTIVISERING

Kort tid etter jordreformen ble det startet en gjensidig hjelp- og samarbeidsbevegelse mellom bondene. I den videre omlegginga av produksjonsforholda tok kommunistpartiet i bruk former og tiltak for en skrittvis overgang, fra disse gjensidige støttegruppene, via kooperativer som omfatta deler av landbruket, til fullstendige produksjonskooperativer.

Gjennom hele omlegginga fulgte en prinsippet for full frivillighet og gjensidig fordel. I 1958 ble folkekommunene dannet ved ei sammenslåing av kooperativene. Folkekommunen kombinerer industri, landbruk, handel, undervisning og militære anlegg, skogsdrift, husdyrhold og fiskerier.

Ved en skrittvis overgang ble det »mulig for bondene litt etter litt å høyne sin sosialistiske bevissthet gjennom sine egne erfaringer, og litt etter litt forandre levevis, og derved minskes følelsen av en brå forandring» (Mao Tsetung).

MEKANISERING.

»Vi gjennomfører nå en revolusjon, ikke bare i samfunnssystemet, overgangen fra privat til offentlig eiendomsrett, men også i teknologien, overgangen fra håndverk til moderne maskinproduksjon i stor målestokk, og disse to revolusjonene er innbyrdes forbundet med hverandre.» (Mao Tsetung.)

Småbønder som dreiv for seg sjøl, hadde ikke forutsetninger for å mekanisere jordbruket i særlig grad. Gjennom

kollektiviseringa ble forholda lagt til rette for ei økt mekanisering på to måter: Større enheter, som egne seg for maskindrift, og økt produksjon, som gjorde mekanisering nødvendig. Kooperasjonen måtte gå forut for bruken av store maskiner. Kollektiviseringa var dessuten en måte å styrke bondenes sosialistiske bevissthet på. I hendene på et folk væpna med Mao Tsetungs tenkning kan en framskreden jordbruks-teknikk utnyttes fullt ut. Dette er prinsippet med å la »revolusjonerende kommandere mekaniseringa» og lede den framover.

Ei gradvis gjennomføring av mekaniseringa utvikler produksjonen i stor målestokk, øker arbeidsproduktiviteten, og løser spørsmålet om samsvar mellom landbrukets og industriens vekst.

KAMP MOT REAKSJONÆRE.

Sosialiseringa av landbruket ble ikke gjennomført uten kamp mot reaksjonære krefter i partiet. Disse utgjorde en krets rundt den tidligere presidenten, Liu

Bønder studerer Formann Maos skrifter

Shao-chi. I 1951 karakteriserte de landbrukskollektiviseringa som en »feilaktig» og »utopisk tanke om sosialisme i landbruket». Seinere forfektet de teorien om at »klassekampen dor ut» etter revolusjonen, og gikk imot at en skulle satse på de mest proletære elementene i bondemassen under utviklinga av kooperasjonen. »Er en først kommet inn i kommunen, da er alle en eneste stor familie», var en påstand som ble brukt for å tåkelegge at kapitalistiske elementer fortsatt fantes i kommunene.

Denne undergravingspolitikken sinket utviklinga av jordbrukskollektivene en del steder. Det endelige oppgjøret med og avsløringa av denne linja skjedde under kulturrevolusjonen.

KULTURREVOLUSJONEN.

Kulturrevolusjonen la grunnlaget for at mekaniseringa av jordbruket i dag skjer i landsomfattende målestokk. Arbeiderne har satt igang massekampanjer for å øke produksjonen av landbruksvarer, som

Forts. s. 10

BLIR ENGLAND MED I EEC ?

MOTSIGELSER I MONOPOLISTSTATENE

»De imperialistiske landene hjemsøkes av alvorlige politiske og økonomiske kriser, og det rår utallige motsetninger mellom dem. De er nå blitt låst fast i en strid mellom hverandre, og hvert enkelt av dem prøver å svindle de andre og stille feller for dem i forbindelse med Englands annen søknad om medlemskap i det vest-europeiske 'Fellesmarked'».

Bladet »Kina i dag» tar i en artikkel i nr. 5/70 opp Englands vansker med å komme inn i EEC. Det peker på at EEC har sitt opphav i slike innbyrdes motsetninger, og ble skapt først og fremst for å trykke franske og tyske monopolinteresser mot alt for sterk amerikansk kontroll. Derfor var USA den gang ivrig etter å få England med i Fellesmarkedet, for gjennom det å sikre egne interesser på kontinentet. De Gaulle-regjeringa i Frankrike forsto dette, og stengte EEC-døra.

Siden dette har frigjøringsbevegelsene i Asia, Afrika og Latin-Amerika sørga for ei stadig raskere oppløsning av det britiske koloni-systemet. England måtte kripe til EEC for å få innpass på det europeiske kontinent. Det er gått drastisk tilbake med Englands gamle industrigreiner, som var avhengig av de tradisjonelle markedene i Samveldet. Samtidig blir de »nyutviklede industriene» som bil- og flyindustrien, den elektroniske og kjemiske industrien, som har Vest-Europa og Nord-Amerika som sine viktigste markeder, »ryggraden» i den engelske økonomi.

Den britiske regjeringa fester tydeligvis lit til den nye presidenten, Pompidou, »smidighet» i spørsmålet om britenes EEC-medlemskap. Men Frankrike er framleis redd for å få sin »politiske posisjon» i EEC svekka gjennom britisk innpass i Vest-Europa. Det frykter konkurransevnen fra de overfornevnte britiske industrigreinerne. Frankrike er ikke minst redd for at England vil nekte å betale 670 mill. pund årlig til EEC's »landbruksfond», noe EEC's landbrukspolitikk forutsetter. Det er rekna ut at England vil tape 1000 millioner pund i året på sin betalingsbalanse ved å gå inn i EEC, bl. a. som følge av at importen av billige matvarer fra samveldelanda vil falle bort. Det vil føre til kraftig prisstigning, klassemotsetningene vil tilspisse seg og klassekampen skjerpes innad i England. (Ifølge Dagbladet 18. august har den britiske regjeringa i et hemmelig dokument til EEC-kommisjonen i Brussel rekna med ei prisøkning på matvarer på opptil 26 prosent »hvis Fellesmarkedets finansielle arrangementer opprettholdes».)

England er framleis politisk og valutamessig sterkt avhengig av USA.

Pompidou snakker på si side ofte om nødvendigheten av å »bevare Fellesmarkedets uavhengighet».

Vest-Tyskland spiller derimot på engelsk støtte for en revisjon av landbrukspolitikken i EEC, og bruker dette

som et pressmiddel mot Frankrike innenfor blokka. Men tilmed avisa »Times», som er britisk monopolkapitals talerør, medgir at »verken Frankrike eller Vest-Tyskland vil ofre sitt forhold til hverandre for å trekke England med».

Slik ser vi hvordan det stadig oppstår nye motsigelser mellom imperialistlanda, trass i alle forsøk på å tømre sammen militære allianser og økonomiske »felleskap», retta mot de breie folkemassene eller konkurrerende imperialistiske grupperinger.

Formann Mao sier at »det imperialistiske system er hjemsøkt av uoverkommelige indre motsigelser, og imperialistene styrtes derfor ut i det ytterste mørke». De britiske imperialistene vil være ute av stand til å finne løsning på sine problemer, enten de oppnår medlemskap i EEC eller ikke. Det er denne råtne imperialistkuta den norske monopolkapitalens leiesvenner i og utenfor regjeringa vil følge.

Vi sier dette også fordi vi ikke anerkjenner jødene som noen nasjon. Israel er i dag et av de mest uensartete samfunn som finnes. Det sionistiske apparatet har prøvd å smelte det hele sammen til en enhet, men vi vet alle at det ikke har vært lett. Den eneste sosiale faktor som betyr noe for alle jødene utenom sionismens påtrykk, er religionen. Det øvrige som binder dem sammen i dag, er utbytting, undertrykkelse, sjåvinisme, forfølgelse osv. Dette danner ikke tilsammen grunnlaget for en nasjon. Igjen: Hva ville Lenin og Stalin ha sagt!

— Tilslutt: Hva er det beste støttearbeidet for det palestinske folks sak i et land som Norge?

— Forsøk alltid å forklare hvorfor den palestinske revolusjonen er nødvendig. Fortell om den nasjonale, demokratiske karakter den har i dag. Fortell om dens ekte humane målsetting: dannelse av en demokratisk palestinsk stat der alle har de samme rettigheter og plikter. Bekjemp troen på at det skal være en slags løsning å opprette en palestinsk stat ved siden av den sionistiske staten Israel. Sammenlikn våre målsettinger med den sionistiske statens ekspansjonistiske, rasistiske og kolonialistiske karakter, forsøk å få folk til å se at det hersker et apartheid-system i Israel.

Forsøk å forklare at en konsolidering av staten Israel ikke betyr noen løsning av det jødiske problemet. Om staten Israel ikke lenger eksisterer, vil jødene slippe den merkelige dobbeltstillingen i sine nåværende hjemland rundt i verden. Dobbel fedrelandssolidaritet fremmer sjelden tillit.

Og forsøk framfor alt å forklare at det er massene sjøl som kjemper fordi de vil ha tilbake sitt eget fedreland. La folk forstå at det er forskjell på en undertrykt nasjon og en kunstig konstruert undertrykkelses-stat, — at det finnes rett og galt, rettferdig og urettferdig krig i Midt-Østen, sier Abo Lutuf.

Amman 14. august.

-Ingen fred uten rettferd for Palestina!

FORTS. FRA BAKSIDA

fjerde stadium i bygginga av en folkehær og i frigjøring av baser i det okkuperte området. Når vil Al Fatah og de andre organisasjonene i den palestinske frigjøringsorganisasjonen (PLO) nå dit hen?

— Det er i dag bare Al Fatah som har baser. Hvorfor? Fordi bare vi har styrke til det. Vi har i dag allerede to baser. De er ennå riktignok ikke fullstendig frigjorte, men de er sterke og innen et par måneder vil de være helt på våre hender. Den ene er på østbredden av Jordan-elva, den andre er i den nordre delen av Palestina. Om noen måneder vil vi temmelig sikkert ha nok en base.

— Hvis mesteparten av de arabiske regimene holder fast ved sin støtte til Rodgers-planen, ser dere den da som en farlig trusel mot det palestinske folkets frigjøringskamp?

— Ja, planen er en trusel, men i hovedsak for imperialismen og dens sammensvorne. Er det noe som vil mobilisere massene, så er det nettopp forsøk på å gjennomføre denne planen. Vår organisasjon er god i dag, men den vil bli bedre når massene mobiliseres mot planen. For denne mobiliseringa vil bety et avgjørende skritt mot økt enhet i det palestinske folket som i dag i stor grad er geografisk isolert. Denne oppsplittinga

vil vi overvinne på grunn av slike tiltak som de Rodgers-planen representerer. Folket vil forstå hvem som er deres venner, og hvem som er deres fiender.

— Hvordan vurderer dere venstrefloøyen i Israel? Vil det kunne bli mulig å opprette et praktisk samarbeid med den og i tilfelle — på hvilke vilkår?

— Den israelske venstrebevegelsen er svært svak. Den lever fortsatt innenfor sionismen, og derfor kan vi ikke satse på at den kan oppnå noen kvalitativ endring innenfra. Først når denne bevegelsen begynner en væpnet kamp sammen med sine arabiske brødre, vil vi virkelig tro på den. Det er betingelsen for at vi vil satse på den, men gjør de det, — da skal vi samarbeide, vær sikker!

— Det er liten vits i å konstruere »modeller» for det samfunnet som oppbygges etter Palestinas frigjøring. Imidlertid: »Hva vil skje med jødene?» er et spørsmål av stor følelsesmessig betydning for mange europeere. Noen kommentar til dette?

— Vi konstruerer ikke på forhånd. Men jeg kan forsikre om at alle skal leve på samme fot i Palestina, med de samme rettigheter og plikter og uten diskriminering. Vi sier at jøder, arabere og kristne skal leve sammen i den demokratiske staten.

Nixons tilbaketrekking - en bløff!

»Alle reaksjonære som er på randen av utsettelse, vil alltid føre desperate kamper. De vil uvegerlig ty til militære eventyr og politisk taskespilleri av alle slag for å redde seg fra tilintetgjøring.»

Mao Tsetung.

President Nixon har gjennom »rapporter» og TV-taler forsøkt å innbille det amerikanske og verdens folk forøvrig at amerikanerne er på vei ut av Kambodsja. Men tilbaketrekkinga av regulære USA-styrker klarer ikke å dekke over USA-imperialismens stadig mer desperate tiltak i området.

Det reaksjonære kuppet i Kambodsja var iverksatt av USA, gjennom CIA. Kuppet og invasjonen var et desperat forsøk på å få nytt fotfeste i Indo-Kina, etter de stadig større nederlagene i Vietnam og Laos. Invasjonen var nødvendig for å holde oppe det råtnende Lon Nol-regimet, som sto stadig svakere overfor folkets frigjøringskamp. Vi har sett hva dette har ført til: en sterkere organisering av folkekrigen i Kambodsja, ei styrking av enheten mellom alle Indo-Kinas folk. Invasjonshærens brutale framferd mot sivilbefolkninga har ytterligere sveiset folkene sammen.

Invasjonen i Kambodsja ble et militært nederlag på slagmarka, og et politisk nederlag hjemme i USA. En økonomi som er basert på krig og undertrykking, vil uvegerlig bli rammet av kriser når de undertrykte slår tilbake angrepa. Fias-

koen i Kambodsja har fått stadig større deler av det amerikanske folk til å innse hva krisene - som rammer folket sjøl - skyldes.

Nixons »tilbaketrekking» av USA-tropper betyr imidlertid ikke at den militære aggresjonen mot Kambodsja er slutt. I borgerpressa kan vi lese at amerikanske fly øker bombinga av landet. Sør-vietnamesiske leietropper, kjøpt og betalt av USA-imperialismen, fortsetter aggresjonen. Før »tilbaketrekkinga» ble marionettstyrker fra Thailand dirigert til Kambodsja. US-soldater har midlertidig »forlatt» området, men leiesoldater væpnet med amerikanske våpen og trenet av amerikanske »rådgivere» strømmet inn.

Nixon har sjøl gjort det klart at i det øyeblikk hans reaksjonære lakeier i Kam-

Bombeangrepene fortsetter. Men stadig flere USA-fly skytes ned.

bodsja ikke klarer å holde Lon Nol-likken oppe, vil amerikanske tropper »stadig spille en viktig rolle» i området. Da en TV-reporter spurte presidenten om han kunne »gi kategoriske forsikringer om at vi ikke vil sende bakkestyrker tilbake inn i Kambodsja», svarte han: »Det vil jeg ikke si.»

OLJE OG IMPERIALISME

Så lenge USA-imperialismen finner det nødvendig, vil den stadig gå til nye angrepskriger i Sørøst-Asia for å holde på sine økonomiske og militære interesser i området. Nylig (4. august) kunne Dagbladet melde om »enorme oljefunn utafør Vietnam». Det dreier seg om en oljesjø under havbunnen utafør Vietnam, Kambodsja, Malaysia, Thailand og Indonesia som er 6400 km lang og 480 km bred. Og vi leser videre: »Storparten av de 40 oljeselskapene som nå sikrer seg konsesjoner, er enten rent amerikanske eller også har de store amerikanske andeler»... »Ved siden av de kjente navn

Shell, BP, Gulf og Esso er også japanske og italienske selskaper nevnt». Og Dagbladets kommentator skriver lenger nede:

»I Sørøst-Asia er de nye 'off-shore'-oljefeltene tilgjengelige for den eller de stormakter som kan regne med støtte fra noenlunde stabile vennligsinnede regjeringer - i Thailand, Kambodsja, Malaysia, Sør-Vietnam og Indonesia. Derfor er det amerikanske tropper i dette hjørnet av verden. Evakuering vil ikke finne sted før alle forhold som kan true konsesjonene er under kontroll.»

Det er rene ord for pengene. Men USA-imperialismens krampetrekninger i Sørøst-Asia er bare et tegn på at alle »forhold» som kan »true» slike og alle andre »konsesjoner» i området, blir under stadig mindre »kontroll».

»Overalt hvor den (USA-imperialismen) gjør seg skyldig i aggresjon, legger den en ny løkke om sin hals. Den er omringet av rekke etter rekke av verdens folk.»

(Mao Tsetung.)

DEMOKRATISKE REPUBLIKKEN VIETNAM (DRV) 25 ÅR

2. september 1945 leste Ho Chi Minh opp Vietnams selvstendighetserklæring på et masse møte i Hanoi.

Det vietnamesiske folket hadde da under Vietminhs ledelse seiret over den japanske okkupasjonsmakta. Året etter gikk de franske imperialistene til angrep for å gjenerobre sin tapte koloni.

I de 25 år DRV har eksistert, har det vietnamesiske folket ført en kontinuerlig krig mot fransk og amerikansk imperialisme. Etter franskmennenes endelige nederlag kunne folket i nord begynne oppbygginga av et fritt og selvstendig DRV. Trass i terrorbombing som overgår de alliertes bombing av Nazi-Tyskland under den annen verdenskrig, har Nord-Vietnams folk bygd opp en uavhengig og sterk økonomi, med godt utbygd helsevesen, skolevesen, landbruk, industri og kommunikasjoner.

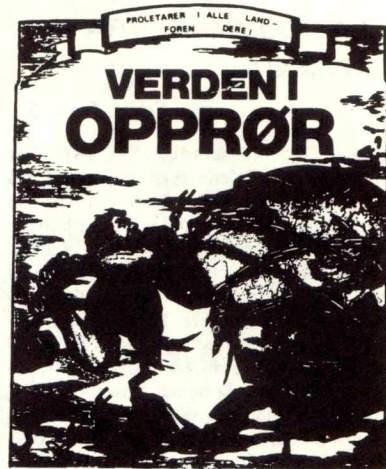
For folket i sør har DRV vært en solid bastion i deres seierrike kamp for en endelig frigjøring og gjenforening av landet. I dag er det vietnamesiske folk nærmere dette målet enn noengang siden de amerikanske imperialistene rykket inn.

DRV ble født i en frigjøringskamp: mot japansk, fransk og amerikansk imperialisme har folket i DRV vist verden at der hvor folket samler alle sine krefter og kjemper som en mann mot imperialistiske inntrengere, er inntrengernes nederlag uunngåelig.

USA PLANLA KUPP I JORDAN

I Klassekampen nr. 7/8 viste vi hvordan det CIA-planlagte kuppforsøket i Jordan 8.-14. juni mislyktes, takket være den riktige taktikken til den palestinske frigjøringsbevegelsen (PLO). PLO, som i det siste hadde styrka si stilling i Jordan, klarte å forhindre en regulær borgerkrig, som ville svekke kampen mot fienden, den israelske stat.

Etter at dette ble skrevet, er det kommet fram klare bevis på at USA hadde planer om en regulær invasjon i Jordan, for å knekke frigjøringsbevegelsen. Borgerkrigen skulle være påskuddet for dette. Beviset kommer fra medlemmer av den amerikanske soldatunion som er stasjonert i Aschaffenburg i Vest-Tyskland. I flygeblader har de opplyst at sammen med den 82. flydivisjon var 1/7., 4/64 og 3. bataljon satt i alarm-

Vietnam-informasjon i Oslo

Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR) har endelig fått opprettet et informasjonskontor i Oslo. PRR's representanter ved kontoret avholdt 13. august en pressekonferanse i Folkets Hus. Le Phuong, daglig leder av informasjonskontoret, orienterte i en tale om utviklinga av frigjøringskampen i Indo-Kina. Han rettet en varm takk til det norske folks støtte til det vietnamesiske folkets rettfærdige kamp mot USA-imperialismen.

Lederen av informasjonskontoret, Le Phuong.

På pressekonferansen ble PRR's representanter spurt om PRR's holdning til Vietnambevegelsen og Solidaritetskomiteen for Vietnam. Le Phuong svarte at PRR ønsket opplutning fra hele det norske folk, og at de støtter alle som støtter dem. Motsetninger mellom organisasjoner og politiske retninger i Norge er nordmennenes indre anliggende, som PRR ikke blander seg inn i. »Vi vet av erfaring hva innblanding i våre indre anliggender har ført til, sa Le Phuong. Ellers ble det opplyst at PRR inntil nå er blitt anerkjent av 26 land, har ambassader i 18 og informasjonskontor i 5 land. FNL har nå frigjort 4/5 av Sør-Vietnam, dvs. ca. 11 av 14 mill. innbyggere.

Øvrig personale ved informasjonskontoret er Phan Hoi og Tran Minh. Alle venner av det vietnamesiske folket ønsker de vietnamesiske kameratene velkommen, og vil aktivt støtte deres opplysningsarbeid i Norge.

Enver Hoxha om forholdet til Romania og Jugoslavia:

SOLIDARITET MOT SOSIALIMPERIALISMEN!

Enver Hoxha, formann i Arbeidets Parti i Albania, holdt 28. og 30. mai to viktige taler om forholdet til nabostaten Jugoslavia og til Romania.

Under frigjøringskampen mot den tyske fascismen kjempa det jugoslaviske og albanske folket skulder ved skulder. Men det revisjonistiske styret i Jugoslavia, leda av Tito, har i etterkrigstida ført en provokatorisk politikk overfor Albania. Det fikk plassert sine agenter helt opp i sentralkomiteen i Albanias kommunistparti (nå Arbeidets Parti). Gjennom mange slags intriger forsøkte disse å gjøre Albania til en jugoslavisk koloni. Fra 1948 fram til det siste har Jugoslavia foretatt væpna overfall mot grensebefolkninga på albansk område. De omlag en million albanere som bor i Jugoslavia, har blitt undertrykt og nekta mange av de mest elementære rettigheter folket i Jugoslavia ellers har.

Om forholdet til Jugoslavia sa Hoxha bl. a.: (30. mai) »Vårt syn på dette spørsmålet er kjent, og vi stadfester det for alle. Vi blander oss ikke opp i det jugoslaviske folks indre anliggender, men vi legger ikke skjul på at det mellom oss og de jugoslaviske lederne eksisterer dype og uforsonlige ideologiske motsetninger, som springer ut av det faktum at det jugoslaviske lederskap ikke er marxist-leninistisk. Tvert imot følger det ei revisjonistisk linje med alle dens følger. Dette er vårt partis mening, og på samme måte som vi forbeholder oss retten til å ha og til å forsvare dette synet til siste slutt, nekter vi ingen deres rett til å ha deres egen mening om oss. Derfor vil vårt parti aldri slutte med å føre polemikk i prinsipielle ideologiske spørsmål, men bekjempe ethvert anti-marxistisk og revisjonistisk syn, uansett framtoning, til siste slutt.»

Hoxha understreker samtidig brorskapet mellom det albanske og jugoslaviske folk, minner om de albanske og jugoslaviske partisaners felles kamp mot fascismen, og sier at de to folk også i dag har en felles fiende: USA- og Sovjet-imperialistene, for hvilke Den albanske folkerepublik er en torn i øyet, og som de stadig smir renker mot.»

»Dersom det oppstår fare, vil det albanske folk være på det jugoslaviske folks side, mot enhver aggressor som måtte true våre folks frihet, suverenitet og nasjonale sjølstendighet.»

»HENDENE VEKK FRA ROMANIA»

I sin tale 28. mai gikk Enver Hoxha kraftig til felts mot sovjetrevisjonistene og deres samarbeid med USA-imperialismen, mot deres gjeninnføring av kapitalismen i Sovjet, og framhever Folkets Kina som de undertrykte folks fremste støtte.

Enver Hoxha

»Sovjetrevisjonistene har lenge turt fram, og gjennom åpne trusler og utpressing ønsker de å undertrykke det rumenske folk. I Warszawa-paktens navn bruker de militær utpressing, idet de insisterer på å gjennomføre militærovelser i landet, for å få sine væpna styrker inn på albansk område for aldri å trekke dem tilbake, for å okkupere Romania og etablere et quislingregime som de gjorde i Tsjekkoslovakia. Revisjonistlederne i Kreml ønsker å gjøre Romania til en koloni, og med dette for øye strever de for å legge økonomisk press på landet. De ønsker å integrere landet i sin egen økonomi, for å prakke

på rumenerne sin bankerotte valuta. Krustsjov, med sin plan om et 'interstatlig produksjonskompleks ved nedre Donau', var mer 'beskjeden' dengang. Han hadde som målsetting å kolonisere bare en del av Romania, området langs Donau og rundt Bukarest. Men Bresjnev-Kosygin-klikken har stor appetitt; de ønsker å sluke hele Romania. Men det rumenske folk, den rumenske regjeringa og kommunistpartiet motstår med fasthet dette skammelige presset.»

»Det albanske folk, deres parti og regjering er og vil alltid være på det broderlige rumenske folks side, og det vil stå bak og støtte dem i deres rettfærdige kamp. Vi sier til våre rumenske brodere: Stå fast, for dere er sterke, deres fiender er svake; stå fast, for dere har tallrike venner i verden, venner som elsker dere og står bak dere på deres rettfærdige vei.»

Og til revisjonistene: »Vi sier dem: Revisjonistiske angriperer, hendene vekk fra Romania. Glem ikke at dere vil stå ansikt til ansikt med hele det rumenske folk, som aldri vil godta slaveri, men som vil kjempe tappert for sin frihet og uavhengighet, og at dere vil stå overfor alle progressive folk, virkelige venner av det rumenske folk, som vil være på deres side i deres forsvarskamp.»

Hoxha framhever seinere det albanske folks vilje til å kjempe mot »forræderne mot marxismen-leninismen, først og fremst mot sovjet-revisjonismen», mot alle reaksjonære i verden, og at i denne kampen er Folkets Kina deres fremste forbundsfelle.

»Vi angriper ingen, men vi sier også til imperialistene og revisjonistene at de bør være forsiktig, for den som rører Albania vil møte døden. Seieren vil bli vår.»

Imperialistenes „ikke-voldsavtale”

Med den nylig inngåtte ikke-voldsavtalen hevder lederne i Sovjetunionen og Vest-Tyskland å ha slått et slag for verdensfreden. At krigerske planer utgis for fredsplaner, er ikke noe nytt i historia. Og det begge parter har vært ute etter denne gangen, er rett og slett å styrke sin stilling som aggressive imperialistiske makter.

Lederne i Sovjet har sikra seg ei fredelig vest-grense. De kan nå forflytte enda flere tropper østover mot grensa til Kina og trappe opp sin aggresjon der.

Vest-Tyskland er i ferd med å gjennomføre nazistenes gamle drøm om »Lebensraum» i øst. Den vest-tyske stordindustrien har lenge vært interessert i økte investerings- og ansetningsmuligheter. Minskinga av den politiske spenninga

»Minnemedalje» utgitt i München. Bakside: »Begynnelsen til en ny fredsæra - Undertegnelsen av den tysk-sovjetiske avtalen i Moskva 12. august 1970.» På mynten ser vi fra venstre: Scheel, Gromyko, Kosygin og Will-Brandt.

betyr at vest-tysk kapital nå får fritt innpass på de store markedene i Øst-Europa. Sovjetledernes iver etter å få i stand avtalen har også hatt økonomiske årsaker. Den kriseramte Sovjet-økonomien trenger sårt til kunstig innspøyting av store vest-tyske kreditter og vest-tysk teknisk ekspertise, særlig på feltene elektrisk industri og datamaskinindustri. Øst-Tyskland har vært mer betenkt over de vest-tyske framstøtene, men har måttet bøye seg for Kremles diktat.

Vest-Tyskland har sjølsagt ikke kunnet inngå en slik avtale uten støtte fra USA. Riktig nok er USA bekymret over Vest-Tyskland krav om en sjølstendig rolle når det gjelder kontrollen over Vest-Europa og ekspansjonen i Øst-Europa. Men på

grunn av krisa hjemme og krigføringa i andre deler av verden er hovedsaka for USA nå å få redusert sine stående styrker i Europa.

Avtalen vil øke takten i USA's og Sovjets arbeid med å få i stand en all-europeisk »sikkerhetsavtale». Framgang i forhandlingene om Tyskland var en av betingelsene NATO-rådsmøtet i mai stilte for å intensivere forarbeidet. NATO og Warszawa-pakten er nå enige om hvilke emner som skal behandles på en sikkerhetskonferanse. Forhandlinger om gjensidige styrkereduksjoner vil snart komme i gang. Målet for USA og Sovjet er felles undertrykking av folkene i Europa for å ha ryggen fri til å øke sin aggresjon mot Kina og folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

LÆRDOMMER FRA ALBANIA

Forts. fra s. 5

skitne og helsefarlige lokaler her hjemme, der sjefene ikke gjør noe for å rette på dette, var dette litt av en opplevelse. Ta støypellet. Sjølsagt er støy og bråk uunngåelig på en del fabrikker, f. eks. på det bomullsspinneriet vi var på. Men arbeiderne ble grundig legeundersøkt annenhver måned, og folk med det minste tegn på svekket hørsel ble straks flytta til en roligere arbeidsplass. Folk som betjener maskiner, får ei grundig opplæring, slik at de ikke bare kan reparere maskinene sjøl, men også med sikte på å unngå skader. A propos maskiner. En god del av veggavisene vi så på fabrikkene, var skrevet av arbeidere som oppfordra kameratene til å studere standarden på maskinene nøye, for å finne ut om de kunne forbedres.

– Hvordan var lønnsforholda?

– Lønnsystemet går etter prinsippet om «arbeid etter evne, lønn etter ytelse». I havnebyen Durrës f. eks. var det 2000 arbeidere. Der tjener direktøren 1000 lek i måneden, mens de beste arbeiderne gjorde 1500 lek. Gjennomsnittslønnen var 800–900 lek pr. mnd. Partisekretæren sjøl lå under gjennomsnittslønnen. En sak er at kapitalistene her hjemme lever fett i forhold til oss arbeidere. Men de som liksom skal «representere» oss, pampene i LO, har jo lønninger som bare av den grunn gjør kontakten med arbeiderklassen lik null. I Albania jobber dessuten partifunksjonærer helt opp på toppplanet ei viss tid av året i produksjonen. Det samme gjør andre høyere funksjonærer, ingeniører osv.

– Hvilke andre ting har du lyst til å framheve av det dere så?

– Det er umulig å få med alt her. Vi besøkte bl. a. flere statsbruk, så hvordan folket utnytta jorda, hvordan de hadde dyrka opp hver jordstripe i det steinete og fjell-lendte landet. De dyktigste folkene fra de store statsbrukene ble sendt til de vanskeligstilte utkantstrøka. For å bli opptatt i kommunistpartiet måtte en jobbe to år i et slikt distrikt. Hjelpa går fra byene til utkantene, ikke slik som hos oss, hvor utkantene avfolkes.

Men det som slo oss overalt, hos alle folk vi så og møtte, var den store innsatsen og entusiasmen for bygginga av sosialismen.

»VI VIL FORTSETTE KAMPEN»

Forts. fra s. 3

utadvendte møter, som forsøkte å få fram partiets politikk, og ikke minst: som også tok politikken opp til kritisk vurdering. Derfor vil jeg bestemt tilbakevise beskyldningene om medlemsfisking. For øvrig har en rekke lag medlemmer som ikke tilhører bostedområdet for laget. Dette gjelder blant annet medlemmer i den nåværende distriktsledelsen.

– Reidar T. Larsen sier til borgerpressen at et «SUF-kupp» ble avverget i og med eksklusjonen?

– Et svar på dette kan være at mange av oss som er ekskludert har arbeidet i partiet i lang tid før SUF(m-l) eksisterte. Mange var medlemmer lenge før krigen, de deltok i kampene mot tyskerne under krigen; noen satt i tyske konsentrasjonsleirer fordi de var kommunister.

– Og nå er de altså kastet ut av partiet – pr. stensilert brev. Hva akter Østkantlaget å foreta seg?

– Vi er innstilt på å appellere distriktsledelsens eksklusjon til sentralstyret, og om nødvendig til landsmøtet. Dette fordi det er den politiske uenigheten som er årsaken til eksklusjonen. Vi gjør det også for at ikke revisjonistene bare gjennom organisatoriske vedtak skal kunne rydde av veien den politiske debatten som de frykter.

Selv har jeg, etter et langt liv innen arbeiderbevegelsen, nesten ikke kunnet tro at NKP ville synke så dypt som det nå har gjort. Men jeg har tro på at det finnes sterke krefter i den revolusjonære arbeiderbevegelsen som vil makte å skape det klassekamppartiet som et kommunistisk parti må være, og som arbeiderklassen trenger.

– Revisjonistenes tiltak overfor Østkantlaget vil altså ikke stoppe de revolusjonære?

– Nei. Kampen mot den revisjonistiske utartingen stikker dypere. Revisjonistene kan ikke sikre sin politikk ved å fjerne 27 partikamerater. Faktum er, og det kan ikke forties: utfallet av kampen i partiet er avgjørende for NKP's fortsatte eksistens som politisk parti i Norge.

KINAS SOSIALISTISKE LANDBRUK

Forts. fra s. 8

kunstgjødsel, insektredende midler, osv. Industribedriftene i de store byene har sendt ut hundrevis av arbeidergrupper for å støtte landbruket i omegnen. De hjelper folkekommunene og produksjonsbrigadene til å vedlikeholde og bruke landbruksmaskinene, forbedre landbruksredskapene, opprette reparasjonsverksteder og lære opp bøndene til mekanikere og elektrikere. Samtidig undersøker de hva landsbygda trenger av landbruksredskaper, og forholder seg om hva bøndene mener om kvaliteten. Dette gjensidige samarbeidet og kontakten mellom industri- og jordbruksproletariatet styrker forbundet mellom dem. Prispolitikken som blir ført minsker motsetningene mellom by og land enda mer. En ting er at prisene generelt er stabile. Rekordinnhøstinger i landbruket og øking av produksjonen ellers har ført til prissenking på visse varer, og staten har lagt på sine egne innkjøpspriser for landbruksprodukter, uten å legge på utsalgsprisene. Dette blir gjort for å utjamne forskjellen mellom prisene på industrivarer og landbruksvarer. I takt med den økende industriproduksjonen har staten redusert prisene på mange industrivarer, spesielt slike varer som er i bruk i landsbygda (kunstgjødsel, landbruksmaskiner m. m.). Sterkest er prisreduksjonen på bøker, aviser og tidsskrifter, radioapparater og undervisningsmidler, noe som er viktig for den politiske skoleringa og studiene.

Utviklinga av Kinas sosialistiske landbruk, bygginga av sosialismen i det hele tatt, viser at det går an å føre en politikk som tjener både by og land, som bl. a. hindrer at prisene stiger og landsbygda avfolkes, som hindrer at vekkrasjonaliserte bønder kjemper om arbeidsplasser i pressområdene. Det er noe å tenke på i ei dyrtid og EEC-tid.

RØDE FANE

Utgitt av marxist-leninister i NKP
Postboks 3644, Oslo 1.

ENHETSFRONTEN OG PARTIBYGGINGA

Forts. fra s. 3

meninger om paroler, aksjoner, krav og linjer. Hvordan kan slike motsigelser løses? Ved at vi «går ut fra ønsket om enhet, løser motsigelsene gjennom kritikk eller kamp og når fram til enhet på et nytt grunnlag». (Mao Tsetung) Fordi marxist-leninistenes forslag tar utgangspunkt i massenes «umiddelbare behov og interesser», er de også best egnet til å skape enhet blant arbeidere på grunnplanet. Å utbygge den marxist-leninistiske bevegelsen øker derfor mulighetene for å oppnå enhet i arbeiderklassen. Og ved at det fra en slik proletarisk enhet blir ført ut kritikk og kamp mot alle tendenser til vakling i kampen, kan en slagkraftig front som omfatter hele folket, bli bygd opp.

Fram for aksjonsenhet mot dyrtid og EEC!

Fram for det nye, kommunistiske arbeiderpartiet!

LÆR MER OM KINA! KONTAKT:

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE – KINA
Normannsgt. 48 B, Oslo 6
Kontortid: Onsdag 11–17, torsdag 16–19.

VENNSKAPSFØRENINGA NORGE – KINA
Postboks 12532
5001 Bergen – Kronstad

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE – KINA
Avdeling Hedmark/Opland.
Boks 269
2300 Hamar

NORSK KINESISK FØRENING

Ladeveien 6
Postboks 1210
7001 Trondheim
Kontortid: Mandag, onsdag, fredag 17–19.
Telefon: (075) 26296

NYE KINA HANDELS–A/S

– er en forretning startet av venner av Folkets Kina. vi tilbyr:
– litteratur fra og om Kina
– abonnement på kinesiske tidsskrifter og billedblad
– kinesiske grammofonplater
– kinesiske kunsthåndverksprodukter
– plakater, merker m. m.

adr.: Ladeveien 6
7000 Trondheim
tlf.: (075) 26296

Åpent mandag, onsdag, fredag 17.00–19.00.

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE – ALBANIA

Opplysningsmaterieill – bøker, film, lysbilder

Foredragsholdere

Studieturer hver sommer

ADRESSE:

POSTBOKS 12
3490 KLOKKARSTUA

RØD FRONT I DNS

PROGRAM/SEPT.

Lør. 5/9 Langvarig kamp for studentenes krav
Tors. 10/9 Teater – kunst for folket eller kultur-eliten

Lør. 12/9 Studentene og samfunnet
Tors. 17/9 Kinesisk filmkveld
Lør. 19/9 Rasjonaliseringa i skolen – forverring for elever og lærere
Ons. 23/9 Film: «Alexander Nevskij»
Tor. 24/9 Målsak og klassekamp
Lør. 26/9 EEC – og folkenes forsvarskamp

NORDISKE ML-ORGANER: SVERIGE:

SVERIGE:

ML-GNISTAN. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Utgitt av KFML. Abonnement: Danielius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. kr. 15,- til p. g. 4 86 37.

MARXISTISK FORUM. Teoretisk tidsskrift. Abonnement: Peterson, Studentstaden 10^{ll} Uppsala. Årsab. kr. 10,- til p. g. 67 26 56.

CLARTE. Organ for Svenska Clarteforbundet. Abonnement: Clarte, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm VA. Årsab. kr. 15,- til p. g. 25 17 80.

DANMARK:

KOMMUNIST. Organ for KFML. Abonnement: c/o Jacobsen, Rørholmegade 22, 5., 1352 København K. Årsabonnement kr. 15,- til postgiro 14 08 07.

MARXIST-LENINISTISKE STUDIEBREVE. Samme adresse som Kommunist.

RØD FRONT. Organ for KUML. c/o Birger Jensen, Vesterbrogade 67, 4. th. 1620 København V, giro 16 09 59.

KINA I DAG

Utkommer hver måned
Inkognitogate 11, Oslo 2

Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene)s organ

RØDE GARDE

Nytt, stort spesialnummer om ALBANIA

Mardøla-aksjonen – kamp for folkets interesser

I august forsøkte et hundretall demonstranter å hindre utbygginga av Mardøla-fossen ved å true med å lenke seg fast i vegtraseen for anleggsvegen. Aksjonen fortjener sympati fra røde arbeidere og intellektuelle, først og fremst fordi kraftutbygginga er med på å ødelegge livsgrunnlaget for bygdefolk i nærheten.

Bøndene i Eresfjord er avhengige av vanning av jorda. Jordbrukssekspert har fastslått at jordsmonnet allerede er blitt redusert som følge av tidligere reguleringer (Aura-vassdraget). Elva fra Eikesdalsvatnet har tidligere vært rik på ørret og laks. Fisket har allerede gått sterkt tilbake, og vil bli ødelagt om Mardøla utbygges. Bygdefolket i Eresfjord og Eikesdal har sjøl slått fast i en uttalelse at det de trenger, ikke er noen millioner kroner i erstatning, «men et livsgrunnlag i bygdene».

Anlegget vil på kort sikt gi arbeidsplasser for noen Rauma-folk. I Mardøla er en del anleggsarbeidere ansatt av entreprenørene. 30–40 er ansatt av staten (Statskraftverkene). De får 12 kr. timen, mens tarifflønna er 17 kr.! Lønna kan holdes nede fordi arbeiderne er fra distriktet, og tar arbeid så nær hjemstedet som mulig. Statens «distriktspolitikk», som har ført til avfolkning og mangel på arbeidsplasser i bygdene, gjør slik utbygging mulig.

Det var ikke arbeidere, men lokale kapitalister, med statsmaktas velvilje, som satte i gang motaksjonen fra Rauma. Entreprenørene og handelstanden i bygda, som skulle tjene penger på utbygginga, skjov vanlige bygdefolk foran seg. Uten tvil trodde mange av demonstrantene at de kjempa for livsinteressene sine, men samtidig kjempa de mot interessen til folket i ei anna bygd. Å kjempe mot *hverandre* er ingen farbar veg for det arbeidende folket.

Sjøl om Dagbladet hadde sympati for aksjonen, fordi den var «ansvarlig» leda, hetsa borgerpressa – godt sekundert av «ansvarlige» politikere – mot den. «Ekstremisme» og «uansvarlighet» var nøkkelorda. Borgerskapet er sjølsagt redd for følgene dersom «hvem som helst» – f. eks. arbeidere på ei bedrift – begynner å «ta seg til rette» på denne

PRESSEMELDING OM SAIGON-»INFORMASJON»

Fra Republikken Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjerings informasjonsbyrå i Oslo har vi mottatt følgende pressemelding:

Ifølge det norske ukebladet «NÅ» for 22. august 1970 vil Saigons marionettregjering åpne sitt såkalte «informasjonsbyrå» i Oslo den 3. september.

Hva innebærer dette? For å gjennomføre sine planer om «vietnamisering av krigen» forsøker USA, som på den ene sida fortsetter sin kriminelle krig i Sør-Vietnam og på den annen side gjør sitt ytterste for å gi marionettregjeringen i Saigon «en ansiktsløftning», å vilde verdensopinionen. Opprettelsen av det såkalte «Informasjonskontor» for marionettregjeringen i Saigon er i tråd med dette. Men stilt overfor det sør-vietnamesiske folkets kamp er marionettregjeringen i Saigon i dag i sterkere grad enn noen sinne fullstendig isolert, endog i byområdene der hele deres eksistens er basert på amerikanske dollar, på kanoner og våpen og mer enn en halv million amerikanske og allierte soldater. Opinionsen i USA og i verden forøvrig har lenge vært klar over at marionette-regjeringen i Saigon ikke ville kunne holde seg en gang en uke etter at USA trekker ut sine tropper. Marionettregjeringen i Saigon representerer kun en håndfull quislinger. Saigon ikke ville kunne holde seg en gang en uke etter at USA trekker ut sine tropper. Marionettregjeringen i Saigon representerer kun en håndfull quislinger.

Saigons såkalte «Informasjonsbyrå» i Oslo er i virkeligheten et instrument for USA's psykologiske krigføring, hvis mål er å spre falsk informasjon om det sør-vietnamesiske folkets rettferdige kamp. Men et slikt Informasjonskontor vil selvsagt ikke kunne vilde den norske folkeopinionen som lenge har vært klart fordømmende overfor de amerikanske imperialismes aggresjon i Vietnam og som har støttet folket i Sør-Vietnam og dets framgangsrike kamp for uavhengighet, frihet og fred.

måten. Mardøla-demonstrantene hadde våget å antyde at stortingsvedtak, tvunget gjennom av industrien uten at folket har noe å si, ikke er virkelig demokrati. Om folk flest skulle innse dette, og sjøl kjempe for sine interesser utenom det borgerlige «demokratiet», ville det være en trusel for borgerskapets herredømme.

Derfor er kapitalistene klar til å slå ned enhver bevegelse i folket, om nødvendig med vold. Men brutalt å slepe Mardøla-demonstranter bortover vidda, ville skape misstemning mot politiet hos folk flest. «Bruk av politi i konflikter har en tendens til å tilspisse situasjonen», skrev avisene.

Derfor passet det politiet godt at de lokale kapitalistene skjov bygdefolket i Rauma foran seg mot demonstrantene. Politiledelsen brukte før motaksjonen lokalradioen til å fortelle at den ikke hadde mannskap til å møte en motaksjon, og at denne kunne «godt forstå det hvis bygdefolket gikk til et slikt skritt». Ei dårlig skjult oppfordring til en aksjon politiet sjøl visste ble planlagt. Det forsøkte ikke å sperre vegen opp til demonstrantene, for folk fra Eresfjord kom for å støtte dem. Mens demonstrerende bygdeungdom fra Eresfjord ble truet med fengsel, gikk navngitte ledere for motaksjonen skuddfrie.

Sjøl om Mardøla-demonstrasjonen var prega av svak ledelse og heller tilfeldig planlegging (manglende forhåndsgitasjon blant folket i Rauma f. eks.), var det tydelig at de vanlige demonstrantene hadde vilje til å kjempe for folkets interesser. Det var støtten fra nærliggende bygdelag som ga aksjonen dens styrke.

Ledelsen var, i hvert fall utad, dominert av borgere fra Unge Venstre til Morgenblad-reaksjonære som forfatteren Finn Alnæs. Den svekka aksjonen ved å gå inn for «innrømmelse» overfor staten, understreka at den «ikke kom med noen tidsfrist» osv. Ved å være «snill» mot staten skulle en lure staten til å være «snill» til gjengjeld. Slikt er ønsketenkning som bare gjør slike aksjoner mindre effektive.

Men tross denne aksjonens svakheter kan det være den blir innledning til større kamper mot forgiftninger og annen ødeleggelse av omgivelsene. Arbeidsfolk har mindre sentimentale følelser for å «bevare vakre fossefall», og tar mer nøkternt og alvorlig på spørsmål som selve forgiftninga av vann og luft. Slik naturødeleggelse, i tillegg til den mest alvorlige forgiftninga mange industriarbeidere daglig utsettes for i helsefarlige fabrikkhaller, er det arbeidsfolk merker konkret på kroppen. Kampen mot denne nedbrytninga av natur og mennesker vil ikke bare få arbeidsfolks sympati; den må ledes av dem.

Eikedøler mot politiet under demonstrasjonen i Sandgrovatn.

FOLKET SEIRER I KAMBODSJA

«Folket i et lite land kan sikkert og visst nedkjempe et stort lands aggresjon, dersom det bare våger å reise seg til kamp, gripe til våpen og ta sitt lands skjebne fast i sine egne hender.»

Mao Tsetung, 20. mai 1970.

USA-imperialismens aggresjon mot Kambodsja var ikke et tegn på styrke. Det vietnamesiske og det laotiske folks seierrike krig mot imperialistene, tvang

dem til nye framstøt i Indo-Kina, i et desperat forsøk på å tilrive seg initiativet, og å opprette et nytt brohode i kampen mot folkekrigen i Vietnam og Laos.

Dette brohodet rårner nå for hver dag som går. Den nye Nasjonale Enhetsfront i Kambodsja har gjennom sin folkekrig i løpet av de siste tre–fire månedene fullstendig frigjort en tredjedel av landet, samtidig som de i resten av landet retter avgjørende slag mot fienden. Allerede 20. juni, etter 3 måneders kamp, hadde frigjøringshæren:

– Tilintetgjort eller kastet på flukt mer enn 40 000 av Lon Nols styrker.

– Satt ut av funksjon 20 000 marionettsoldater fra USA/Saigon, nær 10 000 av dem amerikanske soldater.

– Skutt ned nær 300 fiendtlige fly, ødelagt 1400 militære kjøretøyer og mer enn 150 artillerikanoner og tunge mortere, og senket 15 krigsfartøyer.

– Erobert eller ødelagt flere tusen tonn ammunisjon og matvarer og kvanta av annet materiell, medregnet nær 20 000 geværer av forskjellige type.

– Angrepet fem fiendtlige militære hovedleire, fullstendig tilintetgjort to av dem, ødelagt en mengde hovedkvarter i militære soner og flere hundre fiendtlige kontrollposter.

– Angrepet 12 provins-hovedsteder, frigjort fem av dem, og frigjort byer, landsbyer og områder med tilsammen mer enn en million innbyggere.

TEGNFORKLARING

- Provinser som er fullstendig frigjort av de nasjonale frigjøringsstyrkene.
- Områder hvor frigjøringshæren kjemper en omfattende og seierrik geriljakrig.
- Områder hvor geriljaenheter er aktive.
- Hovedkommunikasjonsårer avskåret av frigjøringshæren.
- Veg. Jernbane.

BREV & KRITIKK

Tibet

Den «Soldat – Maukstadmoen» som inte vet så mycket om Tibet kan nu läsa Kina Rapport nr. 9. Det är svensk-kinesiska föreningens tidskrift. Adress: Kungsgatan 77. 11227 Stockholm.

Kamratliga hälsningar från Göteborg.

Red. Dette tidskriftet kan nå bestilles fra Klassekampens distribusjon, Boks 6159 Etterstad, Oslo 6.

Kritikk av Klassekampens skolestoff:

Klassekampen har den siste tida presentert stoff om rasjonaliseringa i skolen og kampen mot denne. Materialet har i hovedsak vært riktig. Etter min mening har det likevel forekommet en del feil. Feilene har i hovedsak gitt seg utslag i en altfor stivbeint holdning til sakene det er propagandert mot. Særlig gjelder dette artiklene mot de «normerte prøvene».

Disse har blant annet blitt presentert slik at en lett kunne få inntrykk av at hver eneste klasse i hele landet skal ha den samme prosent elever fordelt på karakterene 6 til 0. Dette er ikke tilfelle. Etter at den enkelte klassens resultater er blitt sammenliknet med gjennomsnittet for landet, får hver enkelt klasse «sin egen normalfordeling». Hvis prosentene 6-ere i landsmålestokk er 3–4, så kan en klasse f. eks. ha 1–2 prosent 6-ere, mens en annen har 5–6 prosent. Dette er sjølsagt også det beste for kapitalen, for ellers ville den ikke få de best kvalifiserte i landsmålestokk. Den ville nok kunne plukke ut de mest skoleflinke i hver klasse, men et slikt system ville ikke gjenspeile nivåforskjellen som kan finnes mellom forskjellige klasser.

Klassekampen har heller ikke forklart grundig nok hva de normerte prøvene egentlig er. Framgangsmåten er slik:

Det blir først gjort forsøk med prøvene overfor et tilfeldig utvalg elever. En forsøker å finne eventuelle dårlige spørsmål som lukes bort og erstattes med nye, bedre spørsmål. Deretter blir prøvene sendt ut til alle elevene. Lærerne får ordre om å plukke ut prøvene til elever som er født på en bestemt dato. Svarene blir så sendt til departementet hvor de blir gått gjennom. Departementet undersøker hvor stor del av elevene som har klart så og så mange spørsmål. Ei normalfordeling blir fastsatt, f. eks. på en matematikkprøve: 39–36 riktige svar gir 6, 35–30 gir 5 osv.

Lærerne gir så sine elever karakter etter denne normerte skalaen. Dette er en skala som stort sett også skal følges senere. Det betyr at om klassen har f. eks. tre 6-ere i ett fag, skal klassen for framtida prøve å holde tre 6-ere. Ikke så og forstå at det nødvendigvis må være de samme elevene, monopolkapitalens stat tar ikke personlige hensyn. Men klassen skal som helhet stort sett prøve å holde tre 6-ere for framtida. Læreren setter opp en liste over elevene fra den beste til den dårligste i klassen. Denne rekkefølgen skal følges, mens standpunkt-karakterene noteres etter resultatene fra den normerte prøven.

5-DAGERS-UKA

Også når det gjelder 5-dagers-uka har marxist-leninistenes propaganda vært uklart og kunnet føre til misforståelser. Klassekampen har ikke presisert godt nok at 5-dagers-uka i og for seg ikke er noe galt. Tvert imot. Hadde 5-dagers-uka ført til at en fikk to fridager mot tidligere en, ville marxist-leninistene sjølsagt støttet 5-dagers skoleuke. Når marxist-leninistene går imot, er det fordi 5-dagers skoleuke etter departementets prøveordning vil medføre mer arbeid for lærere og elever. Derfor går vi mot 5-dagers skoleuke og oppfordrer lærere og elever til å kjempe mot den.

BOIKOTT NORMERTE PRØVER! NEI TIL 5-DAGERS UKE!

Skoleelev, Oslo.

Redaksjonen er enig i kritikken som her er rettet mot den måten vi tidligere har presentert marxist-leninistenes linje i skolepolitikken på. Det er derfor viktig, siden dette skyldes manglende undersøkelser fra redaksjonens side, at kamerater og venner på skolene sender inn til avisa erfaringer fra deres skole om hvordan ulike skolebyråkratiske tiltak blir møtt på deres skole. Bare ved at leserne av avisa gir oss opplysninger, kan vi sammenfatte dem og føre ut igjen ei riktig linje i skolepolitikken.

Red. 11

-Ingen fred uten rettferd for Palestina!

Al Fatah-leder: Folkekrig mot imperialisme og sionisme

Fra en korrespondent som nylig har besøkt den palestinske frigjøringsorganisasjonen Al Fatahs hovedkvarter i Amman i Jordan, har Klassekampen mottatt intervjuet nedenfor.

Abu L u t u f, sentralkomiteemedlem i Al Fatah og en av de mest framtrepende ledere innen den palestinske frigjøringsbevegelsen, kommenterer den palestinske revolusjonen og den siste tidas hendinger.

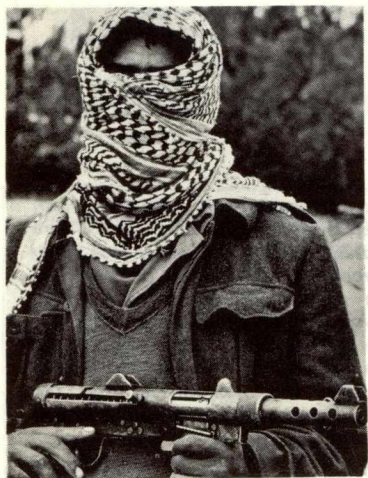
– Borgerpressen hjemme har prøvd å gjøre et stort nummer av de indre motsetningene i den palestinske frigjøringsbevegelsen. Hva er hovedtendensen i dag – splittelse eller enhet?

– Det er klart at det finnes underordnede motsetninger innenfor frigjøringsbevegelsen. Og historien lærer oss at dette er uunngåelig. Særlig er det naturlig innen den palestinske frigjøringsbevegelsen på grunn av dens spesielle situasjon. Men ingen kan i dag benekte at enheten mellom de ulike organisasjonene er det mest framtrepende, og at den vokser seg stadig sterkere og sterkere. Innen denne enheten er det klart at Al Fatah utgjør den ledende krafta som binder fronten sammen.

FELLES STRATEGI

Det er ett problem som binder oss sammen: Hvordan skal vi frigjøre Palestina? Hvordan skal vi få den sionistiske staten Israel og alle dens institusjoner oppløst? Alle organisasjonene er enige om at bare *væpnet kamp* kan føre fram til målet: en demokratisk palestinsk stat der arabere, jøder og kristne kan leve sammen med like rettigheter og plikter. I strategi er vi alle i hovedsak enige. Det er først i de taktiske spørsmålene at en del underordnede motsetninger oppstår, i de spørsmålene som dukker opp fra dag til dag.

Jeg vil understreke enheten ved å vise til den felles politiske plattformen som

Al-Fatah-soldat i Jordan

de elleve organisasjonene vedtok 6. mai 1970. Viktige punkter her er at kampen for Palestinas frigjøring skal baseres på enheten blant massene i de okkuperte områdene, at revolusjonær krig er den eneste veien til frigjøring av Palestina og at en forkaster alle «fredelige» politiske løsninger. Dette innebærer også at vi forkaster ideen om en palestinsk stat ved siden av den sionistiske staten Israel. Videre erklærer frigjøringsbevegelsen sin fulle uavhengighet av alle arabiske regimer. Israel har, på grunn av sin rasistiske og innesluttede karakter, en meget svak venstrebevegelse som ikke kan vokse seg sterk nok til å endre Israel innenfra. Derfor må den palestinske frigjøringsorganisasjonen ha som mål å ødelegge den sionistiske statsenheten.

Som sagt: Tendensen i dag er stadig større enhet. Uansett hva våre fiender prøver å si, vil det bli verre og verre å nekte for dette. De to små organisasjonene – AOPL og APL – som støtter Nassers godtakelse av den amerikanske fredsplanen (Rodgers-planen), har tilmed trukket dette standpunktet tilbake. De mente opprinnelig at vi ikke skulle angripe Nasser fordi de fikk støtte fra ham, men i dag er alle organisasjonene enige: full forkastelse av den forræderiske Rodgers-planen.

– Hva er hovedprinsippene for strategien og taktikken i frigjøringskampen? Hvorfor er det nødvendig å føre en folkekrig, og hvordan skal den føres?

– Alt avhenger av massenes styrke. Bare massene kan, gjennom en bredest mulig folkekrig, gjennomføre det vi har som mål. I denne folkekrigen må kreftene i dag i første rekke settes inn mot Israel fordi den sionistiske staten er imperialismens viktigste base i dag. Vår kamp må ta sikte på (a) å styrke enheten i de okkuperte områdene – altså i hele Palestina – og (b) å øke motsetningene mellom klassene i Israel. Den palestinske revolusjonen er sjølsagt ikke rettet mot jødene, men mot imperialismen og sionismen. Skal målet nås, må kreftene settes inn mot det sterkeste og best organiserte særegne uttrykket for imperialismen i området: Israel. I lys av dette må vi mobilisere massene og øke massenes politiske bevissthet.

Vi kan ikke bekjempe alle reaksjonære krefter på en gang. Sjølt om imperialismen, sionismen og de reaksjonære arabiske regimene danner en enhet, kan vi ikke hoppe over de nødvendige historiske trinnene i den revolusjonære utviklingen. Dette er særlig viktig for oss. Husk: Vi har ikke noe land. Vi er splittet som folk. Vi lever i spredte «små-samfunn» i flere land. Vi lever under ulike økonomiske, sosiale og politiske systemer. Kort sagt: Vi har ingen sosial enhet. Vi forsøker å bygge et land. – vi starter ikke innenfor et eget land.

NASJONAL OG DEMOKRATISK REVOLUSJON

Dette er stadiet før den sosialistiske revolusjonen. Hva det står om for oss er den nasjonale, demokratiske revolusjonen. Vi må skaffe oss landet før vi kan gjennomføre den sosialistiske revolusjonen. Husk: Det palestinske folket er i hovedsak en flyktningeklasse. Våre folk stammer i hovedsak ikke fra produktiv virksomhet. Dette er styrken vi er avhengig av, og som vi må mobilisere til en bredest mulig enhet for å gjennomføre den nasjonale demokratiske revolusjonen. Sjølsagt må vi bekjempe de arabiske regimene om de helt åpenlyst prøver å stanse kampen vår. Men på det nåværende stadiet kan ikke dette være den viktigste sida av kampen.

– Lin Piao skriver: «Kamerat Mao Tsetungs teori om den nydemokratiske revolusjonen er både den marxist-leninistiske teori om revolusjonen i etapper såvel som den marxist-leninistiske teori om den uavbrutte revolusjon.

Kamerat Mao Tsetung satte et riktig skille mellom de to revolusjonære etappene, dvs. den nasjonale-demokratiske og den sosialistiske revolusjon; samtidig viste han på riktig vis at disse to etappene er nøye knyttet til hverandre. Den nasjonale-demokratiske revolusjon er nødvendig som forløper for den sosialistiske revolusjon, og den sosialistiske revolusjon er den uunngåelige etterfølger av den nasjonale-demokratiske revolusjon. Det er ingen kinesisk mur mellom disse to etappene. Men den sosialistiske revolusjon blir først mulig etter at den nasjonale-demokratiske revolusjon er fullført. Jo grundigere den nasjonale-demokratiske revolusjonen gjennomføres, desto bedre legges forholdene til rette for den sosialistiske revolusjonen.

Erfaringene fra den kinesiske revolusjon viser at den nasjonale-demokratiske revolusjonen bare kan gjennomføres i en langvarig og hard kamp. I denne etappen er det imperialismen og dens lakeier som er hovedfienden. I kampen mot imperialismen og dens lakeier er det nødvendig å samle alle anti-imperialistiske krefter, innbefattet det nasjonale borgerskapet og alle patriotiske mennesker. Alle de patriotiske menneskene fra borgerskapet og andre utbytterklasser som slutter seg til kampen mot imperialismen, spiller ei

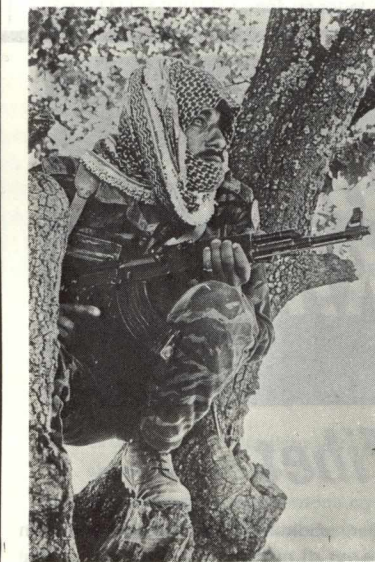
progressiv historisk rolle. De blir ikke tålt av imperialismen, men hilses velkommen av proletariatet.

Det er meget skadelig å forveksle de to etappene, den nasjonale-demokratiske og den sosialistiske revolusjon. Kamerat Mao Tsetung har kritisert den feilaktige tanken om å «fullføre begge to med ett slag», og han har påvist at denne utopiske tanken bare svekker kampen mot imperialismen og dens lakeier, som er den mest brennende oppgaven i denne etappen.» (Lenge leve seieren i folkekrigen! – Oslo 1970.) Er du enig i det som går fram av dette sitatet?

– Helt perfekt! Det er akkurat hva vi mener. Det samme mente Ho Chi Minh. Vi kan ikke ha den vanlige klassekampen – som dere har den – så lenge det palestinske folket i hovedsak består av en flyktningeklasse, av uproduktive. Så mange som mulig må mobiliseres i kampen, og ledelsen må utgå fra de mest utbytteste laga i massene. Samtidig som vi angriper Israel med våpen, må vi bygge opp produktive, sosiale, kulturelle etc. institusjoner for det palestinske folket slik at det kan styrke sin stilling foran sluttkampen.

BARNESYKDOMMER

En organisasjon som PFLP (Folkefronten for Palestinas Frigjøring) lider på sin måte av en del av kommunismens barnesykdommer: De vil hoppe over det

Palestinsk soldat i Libanon.

nødvendige nasjonale demokratiske stadiet. Slikt er typisk for organisasjoner som er sterkt preget av intellektuelle. Det samme er tilfelle med PFLPD, sjølt om deres metoder er mindre drastiske – f. eks. i løsninga av indre motsetninger.

– Hvordan skal Egypts politikk med anerkjennelse av den amerikanske «fredsplanen» tolkes? Er Nasser fullstendig avhengig av russerne, eller er dette en form for taktikk?

– Når Nasser anerkjenner Rodgers-planen, er det ikke taktikk, men en

gjennomført strategisk linje. Nasser er først og fremst en borger. Han og hans klasse går inn for den politikk som kan tjene deres interesser best, – og det er opplagt ikke å mobilisere de arabiske massene.

Vi bekjemper enhver «politisk løsning» på det såkalte «flyktningeproblemet». Rodgers-planen og FN's resolusjon (av nov. 1967, reds. anm.) ignorerer totalt det palestinske folkets nasjonale rettigheter, og planen godkjenner Israel som en egen sjølstendig stat, en rasistisk og kolonialistisk stat. En «politisk løsning» vil simpelthen gi inntrykk av at aggresjon fra en undertrykkende stat mot en undertrykt nasjon er rettferdig. Hva ville vel Lenin og Stalin ha sagt! Derfor forkaster vi overhodet å forhandle om Rodgers-planen.

Sovjet har i dag full kontroll over Nasser. Vær klar over at i Egypt finnes det olje som Sovjet trenger. Sovjet synes det er o.k. med Rodgers-planens «løsning» av det palestinske folkets problemer, – noen få flyktninger fra 1948 vil tillates å komme inn i Israel, resten vil gis kompensasjon og ferdig med det!

SOSIALIMPERIALISME

– Hva er deres holdning til den russiske politikken i Midt-Østen?

– Vi kaller Sovjets politikk for sosialimperialisme. Det gjør kineserne også, og vi har alle tydelig rett i det. Sovjets «fredelige sameksistens» betyr et økende samarbeid med USA-imperialismen, og har til hensikt å få alle de flammende revolusjonære bevegelsene over hele verden til å dø ut. Sovjet anerkjenner Israel i dag. At Stalin gjorde det samme i sin tid, var opplagt en feil. Men i hovedsak var det en reaksjon mot reaksjonære arabiske regimer og engelsk kolonialisme. At Sovjet fortsatt anerkjenner Israel, er mye verre, siden hele verden i dag har sett hvordan denne staten preges av rasisme, ekspansjonisme og kolonialisme. Når Pravda kaller oss for «ekstremister» og liknende, svarer vi at det er mye bedre å være ekstremist enn å være forræder av verdens revolusjonære bevegelse. Vanskeligere er det ikke.

– Dere har sendt delegasjoner til Kina, Nord-Vietnam og Nord-Korea for å ha politiske diskusjoner. Dere er sikre på fortsatt støtte fra dem?

– Vi vil få støtte, vær sikker! Vi vil få politisk støtte, og – ikke minst – materiell støtte. Det bør ikke være noen hemmelighet. Det vi må gjøre, er å ta del i å danne en verdensfront mot USA-imperialismens og sosialimperialismens sammensvergelse mot verdens undertrykte folk. Denne sammensvergelsen har allerede gjort det nødvendig å skape flere Vietnam.

– Ifølge Kinas Kommunistiske Partis linje for folkekrigen består folkekrigens

RETTELSE TIL KLASSEKAMPEN NR. 9

Redaksjonen vil sterkt beklage at det under den tekniske produksjonen av avisa, har falt ut noen viktige linjer:

1. Billedtekst til hoved oppslaget på side 1: Slik bor titusener av fremmedarbeidere i Paris. Og antallet fremmedarbeidere vokser i alle EEC-land.
2. Billedtekst øverst på baksida: Al Fatah-styrker i militærparade utenfor Amman.
3. Baksideartikkelen fortsettes på side 8.